

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Ο Λέων παράνυμφος

Κωμωδία

εφ. *Εφημερίς*, Αθήνα

1. 13 Απριλίου 1876, σ. 1-8
2. 14 Απριλίου 1876, σ. 1-8
3. 15 Απριλίου 1876, σ. 1-8
4. 16 Απριλίου 1876, σ. 1-8
5. 17 Απριλίου 1876, σ. 1-8

Ο ΛΕΩΝ ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κωνσταντῖνος	Πολύτης
Θάνος	Ἄννα
Χαρμιάδης	Βασίλης

Ἡ σκηνὴ παίζεται ἐν Κερκερῶν

Ἡ παρὰ κωμῶς ἔστιν ἐν τῇ ἰσχυρῇ τοῦ Χαρμιάδου. Τὸ πᾶν εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ φιλοσοφίαν, ἔχει καὶ εὐλαίαν, ὅρα καὶ ἄλλοι κωμῶντες γὰρ οὐκ ἔχουσιν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ εἰσερχόμενος, ΒΑΣΙΑΔΗΣ

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Δὶν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε.

ΒΑΣΙΑΔΗΣ ἀκολουθεῖν αὐτὸν

Μὰ, ἀφίτη.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Νὰ κάμω ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον σοῦ λέγω.

ΒΑΣΙΑΔΗΣ

Μὰ...

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Ἄκουσες; Κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλοῦτα. Ἔλα πῆγαινε.

ΒΑΣΙΑΔΗΣ

Στάσου νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀφίτη.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ ἐξαπτόμενος

Πῆγαινε σοῦ λέγω.

ΒΑΣΙΑΔΗΣ

Καλὸ, καλὸ.

Ἐξέρχεται δεξιόθεν.

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ, ἌΝΝΑ εἰσερχομένη ἀριστερόθεν.

ἌΝΝΑ

Τί εἶνε πάλιν; τί ἔχεις καὶ φωνάζεις, πατέρα.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Νὰ, μ' αὐτὸν τὸν Βασίλη τὰ ἔχω. Καλὴ-μέρα, παιδί μου. Ἄκουε νὰ μὴ θείη νὰ φέρῃ ἀνθρώπους νὰ πάρουν τὸ λεοντάρι;

ἌΝΝΑ

Νὰ τὸ πάρουν; γιατί;

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Ἄμ' τί, ἰδῶ θὰ τὸ κρατήσω;

ἌΝΝΑ

Ἄ, πατέρα μου.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Ἐῖτι βλέπω, σοῦ κακορραίνεται.

ἌΝΝΑ

Εἶνε νὰ μὴ μοῦ κακορραῖ; Ἄχ, πατέρα μου, εὐ παρακαλῶ νὰ μὴ τὸ πάρουν, πατέρα.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Δι, ἔχει πατέρα καὶ πατέρα.

ἌΝΝΑ

Μὰ γιατί νὰ τὸ πάρουν;

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Γιατί; διότι, κυρία μου, ἐγὼ δὲν εἶμαι τραλλός· διότι ἂν ὁ ἀδελφός σου ἐτραλλάθῃ, ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ γράψῃ νὰ τὸν σηκώσω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ νὰ τὸν σταίλω εἰς τὴν Κέρκυραν. Ποῦς τοῦ εἶπε νὰ μοῦ σταίλῃ ἐμένα λεοντάρι; καὶ τί νὰ τὸ κάμω ἐγὼ τὸ λεοντάρι; καὶ τί τὸ θέλω ἐγὼ τὸ λεοντάρι;

ἌΝΝΑ

Μὰ ἐκεῖνο εἶνε μὴ χαρὰ νὰ τὸ βλέπαι κανεὶς.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Ἐξέρχεται, κυρία μου, εἰς τὸν πατέρα σου δὲν ἔλλεισε μάτι ἀπὸ χθὲς βράδυ; Ἢ εὐγενεῖα σου ἢ γενναία, ἢ ἀτρόμητος ἐπῆγες

κ
κ' ἔπεσες καὶ μοῦ ἐσηκώθης τώρα· ἐγὼ ὁμως,
κυρία μου, δὲν ἐκοιμήθην ἀκόμη καὶ δὲν θὰ
οιμηθῶ, ὅσῳ τὸ λεοντάρι εἶνε ἐδῶ.

ANNA

Καὶ θὰ τὸ δώσης;

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Δὲν ἤξεύρω τί θὰ τὸ κάμω· ἀπ' ἐδῶ νὰ
τὸ βγάλω, κί' ἄς τὸ πάρῃ ὅποιος θέλει.

ANNA

Στείλι το εἰς τὸν βασιλεῖα τότε.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Ἀπὸ τὸ περιβόλι μου νὰ ἔβγῃ καὶ ὅποιος
θέλει ἄς τὸ πάρῃ θέλει ὁ βασιλεὺς, θέλει ἢ
βασιλισσα μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Ἀκούς ἐκεῖ
τὸν ἀνόητον νὰ μοῦ στείλῃ λεοντάρι! Ἔλα
Χριστὶ καὶ Παναγία! (ποιῶν τὸ σημεῖον
τοῦ σταυροῦ). Μνήσθητί μου, κύριε, ὅταν
ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἐξέρχεται χειρονομῶν.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ANNA Ἰσαμὲνῃ περίλυπος.

Κρῖμα, κρῖμα· κ' ἐγὼ ἐχάρην τόσον πολὺ,
(σουλλέγουσα ἀνθη). Ἰπομονή! Τί ὠραῖος,
λέων ὁμως ποῦ εἶνε, τί χαίτην ἔχει· ἄ, πῶς νὰ
κατορθώσω νὰ μὴ τὸν δώσῃ. Θὰ τὸν δώσῃ
ὁμως, εἶνε τόσον ἰδιότροπος ὁ πατέρας. Κρῖμα,

κανίνας ἄλλος δὲν ἔχει τέτοιον λείοντα καὶ
ὅλος ὁ κόσμος διὰ πολλὸν καιρὸν εἰς τὰς
Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Κηφισσιάν, δὲν θὰ ὀμι-
λῇ δι' ἄλλο τίποτε ἢ διὰ τὸν λείοντά μας.
Εἶδες τὸν λείοντα τοῦ κυρίου Χαριτίδου, θὰ
ἔρωτῆ ὁ ἕνας, δὲν τὸν εἶδα, θὰ λέγῃ ὁ ἄλλος,
τὸν εἶδα, θὰ λέγῃ ἕνας τρίτος, καὶ τί μεγάλος,
καὶ τί ὠραῖος. Πόσος κόσμος θὰ ἔλθῃ ἀπὸ
τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ τὸν ἰδῇ. Ἄ, πρέπει νὰ
κατορθώσω νὰ μὴ τὸν δώσῃ. Τούλάχιστον
θὰ διασκεδάσω ὄλιγον, διότι ἐπληξά...
Ἄλλὰ πῶ; νὰ κάμω;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ANNA, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καλημέρα σας.

ANNA

Ὦ, κύριε Κωνσταντίνε, καλημέρα σας·
πῶς τόσον πρωί;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Σᾶς ἔφεραν ἕνα λεοντάρι;

ANNA

Καὶ δι' αὐτὸ ἤλθατε; μήπως εἴθε ἀφρα-
δωνισμένος μετ' ὁ λεοντάρι;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅχι δὲ, ἀλλ' ἀφοῦ εἶνε εἰς τῆς μνηστῆς
μου τὸ περιβόλι...

ANNA

Διατί δὲν ἐφάνητε χθὲς παρακαλῶ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἦμην εἰς τὰς Ἀθήνας.

ANNA

Καὶ τί νεώτερα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Σκόνη πολλή καὶ τίποτε ἄλλο.

ANNA

Λιωνίω; κατηγορεῖτε τὸν τόπον μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐγὼ, κυρία μου;

ANNA

Πότε παραπονείσθε διὰ τὴν ζέστην, πότε
διὰ τὴν σκόνην, πότε διὰ τὸν αἶρα· ἐπὶ τέ-
λους πρέπει νὰ ἐνοήσητε ὅτι πειράζομαι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἰδίᾳ

Ὡς νὰ μὴ τὸ ἤξευρα.

ANNA

Εἴθε εἰς τὸ θίατρον τοῦ Φαλήρου;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μάλιστα.

ANNA

Ἐπαιξεν ἡ φίλη σας καλά;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Θαυμάσια.

ANNA

Σᾶς συγγαίρω.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ένα πράγμα παρατηρώ, ότι δὲν μοῦ εἶπατε ἀκόμη νὰ καθήσω.

ANNA

Εἶνε περιττόν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Εὐρίσκατε; (καθήμενος) Ἐγὼ δὲν τὸ νομίζω περιττόν, τοσοῦτω μᾶλλον καθέσω ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ πολλὰ πράγματα.

ANNA

Κόρις Κωνσταντίνε, νὰ σᾶς δώσω αὐτὰ τὰ ἀνθή;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Αν θέλετε.

ANNA

"Α, δὲν μοῦ τὰ ζητεῖτε μὲ μεγαλειτέραν προθυμίαν;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *τείνων τὴν χεῖρα*

Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δεῖκνῶ ἀρκατῆν.

ANNA *πετώσα τὰ ἀνθή*

Αἶ, ὄχι, προτιμῶ νὰ τὰ πετάξω.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ὅπως ἀγαπᾶτε.

ANNA

Πολὸ καλά.

Ἀκούεται βρυχηθὸς τοῦ λέοντος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Αὐτὸ εἶνε τὸ λεοντάρη;

ANNA

"Ἐποθέτω.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἑσπεροὶ ΧΑΡΜΙΑΗΣ εἰσερχόμενος ἔξω φρονῶν, περιδεῆς καὶ ἀπελπιστικὰς βάλλων κραυγὰς.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

"Α α α α α α α!

ANNA

Τί εἶνε, πατέρα;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

"Αχ, θεοῦλη μου! . . .

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τί τρέχει;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Δὲν τὸ ἀκουσε; τὸ λεοντάρη; (προσποισόμενος τὴν βρυχήν) Μοῦ οὐ οὐ οὐ!

ANNA

Αἶ καλά βρυχᾶται.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

"Αχ καὶ αὐτὸς ὁ Βασίλης δὲν ἔρχεται. Τί θὰ κάμω, τί θὰ κάμω;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὰ δὲν εἶνε μίσα εἰς τὸ κλουβί του;

ANNA

Καλὸ βέβαια, ἀλλ' ὁ πατέρας εἶνε ἕνας φοβητσιάρης!

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Μάλιστα φοβητσιάρης! νὰ τὸ ἰδῆς, Κωνσταντίνε, θὰ τρομάξῃς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ποῦ εἶνε;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Πήγαμε σὺ ἡ γενναία νὰ τοῦ τὸ δείξῃς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ελάτε καὶ σεις.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

"Ὅχι, εὐχαριστῶ, δὲν ἔρχομαι, ἄς μοῦ λείπῃ καλλίτερα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *τῇ Ἄννῃ*

Δύναμαι νὰ σᾶς προσφέρω τὸν βραχιονά μου;

ANNA *προβαίνουσα*

Δὲν εἶμαι κουρασμένη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *μειδιῶν*

"Ὅπως ἀγαπᾶτε.

"Εξέρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ, καὶ εἶτα **ΘΑΝΟΣ**.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Θὰ τραλαθῶ, θὰ τραλαθῶ ποῦ ἐπῆγε αὐτὸς ὁ Βασίλης. Δὲν τὸ χερσεὶ ὁ νοῦς μου ἀκόμη. Τί τοῦ ἔλθε τοῦ εὐλογημένου νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα λεοντάρη; Αὔριον ἔμπορεῖ νὰ μοῦ στείλῃ καὶ καμμιά μουμια, κανέναν κροκόδειλο, καμμιά πανθήρα, καμμιά τίγρη, κανέναν ἐλέφαντα. Βέβαια, πειὸς τὸν ἐμποδίζει.

Νὰ τὸν στείλω ἐγὼ γιὰ ἐμπόριον κι' αὐτὸς
νὰ μοῦ στέλναι λεοντάρια! Οὐφ! θὰ μοῦ
εὐγὴ τὸ μυαλό. Κι' αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς (παρα-
τηρῶν δεξιῇ) Ἄ, νά τοις... ὄχι δὲν εἶνε
αὐτὸς. Ἐνας κύριος, ποῖος εἶνε; τί θίλει;
Ποῖος εἶν' αὐτὸς πρῶτ' πρῶτ'; μά... γνω-
στὸν πρόσωπον μοῦ εἶνε... σὺν τὸν Θά-
νον... ἄ μπᾶ! τί ζητεῖ ἐδῶ ὁ Θάνος;
εἶνε εἰς τὸ Λουδῖνον ὁ Θάνος... Μὰ ὁ Θά-
νος εἶνε... αἱ βέβαια (φρονῶν πρὸς τὸ βί-
θος) Ἐδῶ, ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ, Θάνε. αἱ... καλη-
μίρα, παιδί μου, τί μοῦ κάμνεις;

ΘΑΝΟΣ *βιπτόμενος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ*
Κύριε Χαρμῖδη.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ
Τί κάμνεις, Θάνε μου, καλὰ εἶσαι; πότε
ῆλθες!

ΘΑΝΟΣ
Χθὲς τὸ πρῶτ.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ
Ἄπ' τὸ Λουδῖνον;

ΘΑΝΟΣ
Ὅχι, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ
Ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν; ὄχι δά! τὸν δι-
κόν μου τὸν εἶδες αὐτοῦ;

ΘΑΝΟΣ
Ποῖόν;

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Ἄϊ, καλὰ, ποῖόν; τὸν προκομμένο τὸ γυῖο
μου.

ΘΑΝΟΣ

Εἶν' ἐκεῖ;

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Πρὸ δύο μηνῶν.

ΘΑΝΟΣ

Κρίμα, κρίμα νὰ μὴ τὸ ἤξευρα.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Ἔμεινες πολλὰς ἡμέρας;

ΘΑΝΟΣ

Δύο ἐβδομάδας σχεδόν.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Καὶ πῶς εὐρέθης εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν;
Ἔλα, κάθησε, κάθησε πῶς εὐρέθης ἐκεῖ, δὲν
ἦσο εἰς τὸ Λουδῖνον;

Κάθηνται ἀμφοτέρω.

ΘΑΝΟΣ

Εἰς τὸ Λουδῖνον ἤμην κατ' ἀρχάς.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Ὅταν ἔφυγες ἀπ' ἐδῶ, δὲν ἐπήγες ἐκεῖ;

ΘΑΝΟΣ

Ναί, ἔμεινα ὅμως ὀλίγον εἰς τὸ Λουδι-
νον, διότι ὁ κύριος Σκουμπῆς μ' ἔστειλε
μετὰ δύο μηνῶς εἰς τὸ ἐν Καλκούττῃ ὑπο-
κατάστημά του. ἔπειτα ἐπήγα εἰς τὴν Κί-
ναν, ὅπου καὶ ἤρχισα νὰ κάμνω μόνος μου
ἐμπόριον πρῶτον μὲ τὰ κεφάλαια τοῦ κυρίου

Σκουμπῆ, τὰ ὅποια εἶχον μὲ εὐτελέστατον
τόκον, ἔπειτα δὲ μὲ ἰδικιά μου κεφάλαια μετέ-
βην κατόπιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εὐρέθην εἰς
κατάλληλον διὰ τὰ βαμβάκια ἐποχὴν, ἐπί-
στρεψα μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅπου
ἔκαμα τὸ ἐμπόριον πῆς μετάφης, καὶ ἀφοῦ ἐκέρ-
δησα μερικὰ χρήματα ἐσκέωθην νὰ ἐπιστρέ-
ψω εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπως ἀποκατασταθῶ.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ *στανρῶν τοὺς βραχίονας*
Κύτταζε, κύτταζε πῶς ἔρχονται τὰ πράγ-
ματα δύο μηνῶς νὰ ἤρχισο ἐνωρίτερα θά
σ' ἔκαμα γαμβρόν μου.

ΘΑΝΟΣ *μετὰ διαγέροτος*

Διατί;

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Ἄϊ, μὰ τὴν ἀβραδώνιασα πρὸ ἐνὸς μηνός.

ΘΑΝΟΣ *ὠχρῶν*

Τὴν Ἄνναν; ... ὀῦλα δὴ τὴν κυρίαν Ἄν-
ναν;

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Τὴν Ἄνναν, ναί, τὴν Ἄνναν. Τί μήπως
ἐπειδὴ ἐκέρδησες μερικὰ χρήματα σκοπεύ-
εις νὰ μᾶς κάμης τὸν βαρύν; Κυρίαν Ἄν-
ναν θὰ τὴν λέγης;

ΘΑΝΟΣ

Ὅχι, ἀλλά...

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Σὺν νὰ σοῦ κακοφαίνεται διὰ σοῦ τὸ εἶπα...

ΘΑΝΟΣ

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἤρχόμην μὲ αὐτὸν τὸν σκοπόν.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Νὰ πάρης τὴν Ἄνναν;

ΘΑΝΟΣ

Βεβαίως.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Καὶ διατί δὲν μοῦ τὸ ἔγραψες, εὐλογημένε; ἔχθη τὸ χαρτί καὶ τὸ μελάνι νὰ μᾶς γράψης κ' ἓνα γράμμα;

ΘΑΝΟΣ

Ἔχετε δίκαιον.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τέσσερα χρόνια νὰ λείπης χωρὶς νὰ ἤξεύρουμε τί γίνεται; Ἐγὼ ἔλεγα πάντοτε ὅτι μᾶς εἶχες λησμονήσει.

ΘΑΝΟΣ

Οὐδέποτε, κύριε Χαρμιάη.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τὸ πιστεύω, τὸ πιστεύω, καὶ νὰ ἰδῆς, ἐκείνη ἢ Ἄννα μοῦ ἔλεγε καμμιά φορὰ ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μᾶς ἔχης λησμονήσει.

ΘΑΝΟΣ

Ἄ, σᾶς ἔλεγεν....

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἀ, βίβαια, ἀλλὰ μὴ σὲ μέλη θὰ σοῦ εὔρω ἐγὼ μία νύφη ποῦ νὰ ἰδῆς....

ΘΑΝΟΣ

Σᾶς εὐχαριστῶ, μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἄ, δὲν ἤξεύρεις τί καλὴ νέα εἶνε, λαμπρὰ κόρη.

ΘΑΝΟΣ

Μὰ διατί;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Εἶνε εἴκοσι ἐτῶν, ξανθὴ, ὠραία, μὲ ἀνατροφὴν λαμπρὰν, ἀπὸ καλῆν οἰκογένειαν· ὁ πατὴρ της ἦτο τραπεζίτης εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἔχει καὶ καλὴν προίκα. Μὰ τί ἔχεις; διατί εἶσαι τόσοσ σκεπτικὸς;

ΘΑΝΟΣ

Τίποτε.... Πόσος καιρὸς εἶπατε ὅτι εἶνε ἡἱρεθωσιμένη ἢ Ἄννα;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἐνας μῆνας, ὄχι δὲν εἶνε ἀκόμη ἓνας μῆνας· ναι, ναι, ἓνας μῆνας πρέπει νὰ ᾔνε.

ΘΑΝΟΣ

Καὶ πότε γίνονται οἱ γάμοι;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τὴν κυριακὴν.

ΘΑΝΟΣ

Αὐτὴν τὴν κυριακὴν;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Αὐτὴν ἐπρόκειτο νὰ γίνου, ἀλλὰ τὸ ἀνέβαλε πάλιν ὁ γαμβρὸς διὰ τὴν ἄλλην.

ΘΑΝΟΣ

Καὶ πῶς λέγεται ὁ κύριος αὐτός;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Κωνσταντῖνος Κλεόδημος.

ΘΑΝΟΣ

Ἄ, ὁ κύριος Κλεόδημος εἶνε;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τὸν γνωρίζεις;

ΘΑΝΟΣ

Χθὲς τὸ ἑσπέρας τὸν ἐγνωρίσα εἰς τὸ Φάληρον· ἀπλῆν γνωριμίαν ἔχω, ἦτο ἐκεῖ μετὰ τινῶν φίλων μου.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Εἶνε καλὸς νέος, πλούσιος, ὦ, πλουσιώτατος· ὅηλα δὴ ὁ πατὴρ του εἶνε πλούσιος, αὐτὸς δὲν ἔχει τίποτε ἀκόμη, ἀλλ' ὁ πατὴρ του εἶνε ὑπέρπλουτος. Μὲ τὸν πατέρα του ἤμεθα πολὺ φίλοι, γνωρίζομεθα ἀπὸ μικρὰ παιδιά· ἤμεθα ἀχώριστοι σχεδόν. Μίαν ἡμέραν μοῦ γράφει, διότι ὁ πατὴρ του μένει εἰς τὴν Βλαχίαν, μοῦ γράφει νὰ τοῦ στείλω τὰς φωτογραφίας μας· τοῦ τὰς στέλλω, μοῦ στέλνει καὶ αὐτὸς τοῦ υἱοῦ του τὴν φωτογραφίαν καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν θέλω νὰ τὸν κάμω γαμβρὸν μου.

ΘΑΝΟΣ

Χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζετε;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Παιδί τοῦ φίλου μου τί νὰ τὸν γνωρίζω.

Ένωσις ὅτι τοῦ ἐτηλεγράφησα ἀμέσως καί με τὸ ἄλλο ταχυδρομείον ἀντὶ ἐπιστολῆς ἔρχεται ὁ φίλος μου μετὰ τὸν υἱὸν του καὶ γίνεται ὁ ἀρραβῶν.

ΘΑΝΟΣ

Ἡ Ἄννα τὸν ἠγάπησε;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Βίβαια· περιέργον ὅμως πρῶγμα δὲν ἠμποροῦν ἀκόμη νὰ ὁμιλήσουν εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν.

ΘΑΝΟΣ

Ἄ...

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Σεῖς καὶ κύριε καὶ κυρία μου καὶ πῶς εἴθε καὶ δὲν ἠξέυρω τί. Δὲν εἶνε ὅπως ἄλλοι ἀρραβωνισμένοι πού τὴν δευτέραν ἡμέραν ἀλλάζουν καὶ φιλάτια. Νὰ σοῦ εἰπῶ ὅμως τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶμαι διόλου δυσαρστημένος δι' αὐτό. Μ' ἀρέσει πολὺ ὁ τρόπος καὶ τῶν δύο· ἔπειτα ἡ Ἄννα εἶνε πολὺ αὐστηρά· ἀγκαλιὰ σὺ τὴν γνωρίζεις· εἴθε τόσο φίλοι πρὶν φύγης.

ΘΑΝΟΣ σύντροσε

Ναί, πολὺ.

Ὁ Λέων βρυχῶται.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ ἀνακηθῶν

Μπρρρρρρρρρ! ...

ΘΑΝΟΣ ἐγειρόμενος

Τί εἶνε;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ τρέμων

Ἄ, Θάναε μου, δὲν ἠξέυρεις τί μοῦ συμβαίνει. Χθὲς τὸ βράδυ ἤμεθα περίπατον πρὸς τὸ Γατόι, ὅταν ἐπιστρέφωμεν τί βλέπω; Εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου ἕνα λεοντάρι· δὲν ἐπίστευα τὰ μάτια μου· πλησιάζω... καὶ τὸ βλέπω ὅπως σὲ βλέπω καὶ με βλέπεις· λεοντάρι ἀληθινὸ, με χαίτη, με οὐρά, με καὶ μάτια γουρλωμένα τόσα πού σὲ πιάνει φόβος. Μοῦ τὸ ἔστειλε ὁ προκομμένος ὁ γυιὸς μου ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

ΘΑΝΟΣ

Ἰδικός σας ἦτο λοιπὸν;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Πῶς; πού τὸ ἠξέυρεις;

ΘΑΝΟΣ

Αἶ, μαζή του ἦλθα· τὸ εἶχαμεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τὸ λεοντάρι;

ΘΑΝΟΣ

Βίβαια.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Καὶ δὲν ἀπίθανος ἀπὸ τὴν τρομάρα σου;

ΘΑΝΟΣ

Ναὶ δὲ ἡ ὦρα!

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Παναγία βόνηθα· ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θάλασσα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ λεοντάρι· ἐμοῦγκριζε;

ΘΑΝΟΣ

Οὐ, κάθε ὥραν καὶ στιγμὴν.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Χριστοῦλη μου!

ΘΑΝΟΣ

Εἶνε ὅμως ὠραίος λέων ἀληθῶς· εἶνε σπίνιος.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἄχ, Θεὶ μου, τί νὰ τὸν κάνω τί τὸν θέλω ἐγώ; Ἄς μοῦ λείπη κι' αὐτός καὶ τὸ καλόν του. Ἐγὼ χθὲς τὸ βράδυ ἐπῆγα νὰ χάσω τὸν νοῦν μου. Ὅταν τὸν εἶδα τρέλλα ἐπῆγε νὰ μοῦ ἔλθῃ, σὲ βεβαιῶ. Ἐτραῖα ἐδῶ εἰς τὸ ἀπόσπασμα, παρεκάλεσα τὸν ἀξιωματικόν, τοὺς στρατιώτας νὰ ἔλθουν νὰ τὸν πάρουν, ἦλθαν ὅλοι καὶ τὸν εἶδαν, ἀλλὰ νὰ τὸν πάρῃ, κανένας· πού ζυγόνουν· καὶ ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ παιδάκι μου δὲν ἐκοιμήθην ἀκόμη.

ΘΑΝΟΣ

Ἄ, μὰ δὲν ἔχετε δίκαιον, τὸ κλουβί του, εἶνε ἀσφαλιστάτον.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τίποτε, τίποτε δὲν θέλω· ἔστειλα τὸν Βασίλη νὰ φέρῃ ἀνθρώπους νὰ τὸν πάρουν καὶ ἀκόμη νὰ ἔλθῃ. Μὰ πῆς μου, στή ζωὴ σου, δὲν εἶνε τρέλλα νὰ μοῦ σταίῃ ἕνα λεοντάρι;

ΘΑΝΟΣ

Καὶ τώρα τί θὰ τὸ κάμετε;

ΣΚΗΝΗ Β'.

Μακρὰ σιγή, καθ ἣν ἡ μὲν Ἄννα διευθετεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Θάνας φαίνεται παίζων μετὰ τῶν φίλων αἰγολήματος.

ANNA

Δὴν κάθησθε, κύριε Θάνας;

ΘΑΝΟΣ

Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία μου.

ANNA

Θέλετε ἴσως νὰ καθίσω πρώτη; (καθημένη) ἔριστε.

ΘΑΝΟΣ καθήμενος

Ἄ, δὴν ἦτο τοῦτο.

ANNA μετὰ μικρὰν σιγήν

Πῶς ἐπεράσατε εἰς τὰ ταξιδιά σας, διότι ἂν δὴν ἀπατώμαι ἐταξιδεύατε ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ποῦ ἐλείπατε.

ΘΑΝΟΣ

Μάλιστα, κυρία μου.

ANNA

Εἶδατε πολλὰ περίεργα;

ΘΑΝΟΣ

Ὅταν αἱ ἐργασίαι μου μοῦ τὸ ἐπιτρέσκον.

ANNA

Ἄ, δὴν ἦτο ταξιδίον διασκεδάσεως;

ΘΑΝΟΣ

Ὅχι, κυρία μου.

ANNA

Ἄλλά;

ΘΑΝΟΣ

Ἦτο ταξιδίον ἐμπορίου.

ANNA

Ματέρχησθε τὸν ἔμπορον;

ΘΑΝΟΣ

Μάλιστα, κυρία μου.

ANNA

Καὶ ἀπὸ πότε;

ΘΑΝΟΣ ἱρωνικῶς

Ἐνδιαφέρεσθε, κυρία Ἄννα;

ANNA

Διὰ νὰ σὰς ἐρωτῶ.

ΘΑΝΟΣ

Μὲ συγχωρεῖτε; ἀλλ' ἐνόμιξα τὸ ἔναντίον.

ANNA

Εἶσθε ἀδίκος, κύριε Θάνας, εἶσθε κακός.

ΘΑΝΟΣ

Ὅχι, κυρία μου, σὰς βεβαίω ὅτε ἀδίκος εἶμαι, ὅτε κακός· εἶμαι πάντοτε ἐκείνος τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσατε, ἢ μᾶλλον... ἤμητιν μέχρι πρό ὀλίγου.

ANNA

Δὴν σὰς ἐνοῶ.

ΘΑΝΟΣ

Ἔχετε δίκαιον, δὴν ἐκπλήττομαι διὰ τοῦτο. Τέσσαρα ἔτη παρήλθον ἀπ' ὅτου ἔφυγα ἀπὸ τῆς Ἀθήνας καὶ τέσσαρα ἔτη εἶνε πολλὰ ὃ ἂ κέρην δεκαπέντε χρόνων.

ANNA μειδιδῶσα

Μὴ δὴν σὰς ἐνοῶ.

ΘΑΝΟΣ

Ἄ... (μετὰ μικρὰν παύσιν) Ἐλπίζω νὰ μ' ἐνοήσετε, κυρία μου. Ἦμην πτωχὸς νέος ἀνευ ἐλπίδος νὰ γίνω πλούσιος ἐὰν ἔμεινον ἔδω. Ἐν τούτοις ἐπλάττον ὄνειρα φαιδρὰ καὶ διέδλεσκον τὴν δυστυχίαν μου ἐὰν δὴν ἐπραγματοποιούντο· ἀπεράσια λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πατρίδα μου καὶ ὅ,τι προσφιλέστατον ἐν αὐτῇ εἶχον, νὰ μεταβῶ εἰς ἑλληνικὴν κοινότητα τῆς Δύσεως καὶ νὰ ἐργασθῶ ὅπως ἀποκτήσω οὐχὶ μεγάλην περιουσίαν, ἀλλ' ἀρκετὴν ὅπως καταστήσω αὐτοχρῆς τὸ ὄν τῆς λατρείας μου. Εἰργάσθην ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τὸ ἔμποριον μεταρχόμενος ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μεταβαίνων, ἀπὸ Λονδίνου εἰς Καλκούττην, ἀπὸ Καλκούττης εἰς Κίβαν, ἀπὸ τῆς Κίβας εἰς Ἀμερικὴν καὶ οὕτω καθεξῆς σταροῦμενος πολλάκις πολλῶν ἀναγκαίων πραγμάτων, ἵνα τὸ κεφάλαιόν μου αὐξήσω, καὶ τέλος μετὰ τόσους κόπους καὶ μόχθους ἤλθον εἰς τὸν τόπον ὅπου ἄρρησά τὰς ἀναμνήσεις μου, τὴν χαρὰν μου, τὸ μέλλον μου, καὶ ἐνῶ ἔμεινον τόσας ἐλπίδας μετ' ἐμοῦ βλίπω ταῦτα ἀνὰ μίαν πιπτούσας...

(Ἐπιτετα συνέχεται).

Ο ΛΕΩΝ ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(* Ἴδε προηγ. φύλλον) (*)

ANNA

Κύριε Θάνε...

ΘΑΝΟΣ

"Ἐρχομαι καὶ μαθαίνω ὅτι εἰς ἄλλον θ' ἀνήκη τοῦ λοιποῦ ἢ κόρη. ἦν ἡγάπησα τὴν βλέπω καὶ ἀντὶ συμπαιδείας ἀπαντῶ ψυχρότητα τῆς ὀμιλῶ καὶ μετ' ἀδιαφορίας, ὡς νὰ μ' ἔδραπε διὰ πρώτης φοράς, μ' ἔρωτῃ περὶ τῶν ταξιδίων μου καὶ τῶν περιέργων πραγμάτων τὰ ὅποια εἶδον. Ὁμολογῆσατε, ὅτι τοιοῦτοτρόπως νεκροῦται καὶ αἰ-

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ.—Κωνσταντῖνος.—Θάνος.—Χαρμιάδης.—Πολυδάτης.—Ἄννα.—Βασίλης κκ. κκ.

σθημα καὶ ἔρωσ' καὶ τὰ πάντα, κυρία μου. (ἔχειρόμενος) Τώρα μ' ἐννοεῖτε;

ANNA

Εἶσατε πολὺ ἄδικος, κύριε Θάνε.

ΘΑΝΟΣ

Κατὰ τὴν ἰδέαν σας πολὺ πιθανόν, κατὰ τὴν ἰδικὴν μου ὅμως ὄχι. Βεβαίως ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω, διότι καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς εἶνε τοιοῦτο. Διατρέχομεν αἰῶνα, καθ' ὃν τὰ πάντα διεπεί ο ὕλισμός. Ἡ πρὸς ἐπίτευξιν πράγματός τινος πρόνοια ἔπιει τὸ αἰσθημα· τὸ χρῆμα ἐξιστόπισεν, ἐλάκτισεν τὴν ἀρετὴν, ἀπαντες προσηκνοῦμεν τὸν χρυσοῦν μόσχον. "Ἄν ἐν τῷ χαλκῷ τούτῳ αἰῶνι ἀποπλανηθῇ ὑπαίξις ἀγνή, ἀδολος, εἰλικρινής τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, ἢ ὑπαίξις αὐτῆ θὰ ὑποστῇ μαρτύρια, θὰ τὴν παραγνωρίσουν, θὰ τῇ ἐπιφέρουν καιρίας πληγὰς, θὰ τὴν θανατώσουν καὶ μετ' ἄνισον πάλιν ἢ ὑπαίξις αὐτῆ θὰ πέσῃ ἄπνους ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδιαφοροῦντος πλήθους. Ἴδου ποῦ ἔφθασα.

ANNA Ἰκετευτικῶς

Θάνε....

ΘΑΝΟΣ

"Ἡμῖν πτωχὸς καὶ δὲν ἐπίστευες ὅτι θὰ γίνω πλούσιος· σοῦ ἐστάλη μία φωτογραφία ἀπὸ τὴν Βλαχίαν, φωτογραφία βαρῶτιμος, καὶ σὺ ἔλησμονήσας τὸν Θάνον.

ANNA ἔχειρομένη

Θάνε μου...

ΘΑΝΟΣ

"Ἄννα, σὲ ἡγάπησα πολὺ· σ' ἐλάτρευσα καὶ σὺ οὐδὲ κἄν μ' ἐνθυμήθης.

ANNA

Θάνε, δύνασαι νὰ πιστεύσης ὅτι ἕνεκα τοῦ πλούτου αὐτοῦ ἐδέχθην νὰ γίνω σύζυγός σου;

ΘΑΝΟΣ

Καὶ τί θέλεις νὰ πιστεύσω; μὴ τὸν ἐγνωρίζεις; Ὁ ἀρραβῶν σου ἐγένετο δι' ἐπιστολῶν, φωτογραφίας καὶ τηλεγραφημάτων· ὁ πατήρ σου μοὶ διηγήθη τὰ πάντα. Πρωτότυπος ἰδέα συμβαδίζουσα καὶ αὐτὴ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. (γελῶν νευρικῶν γέλωτα) "Ἄννα, σὲ συγγαίρω, ἀληθῶς εἶσαι πρωτότυπος γυνή!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ ΑΝΔΡΕΩΣ, ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

"Ἀπελπίσα! ὁ Βασίλης δὲν ἦλθε ἀκόμη, καὶ φαντάσου νὰ μείνῃ καὶ ἀπόψε! Ἐγὼ θὰ χάσω τὸν νοῦν μου.

ΘΑΝΟΣ

Μείνετε ἡσυχος, ἐγὼ φροντίζω. Δὲν μοὺ λέγετε, ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου εἶνε πάντοτε ὁ αὐτός;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ναί, ὁ παπᾶ Στάθης.

ΘΑΝΟΣ

Τὸν γνωρίζω πολὺ καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ
νὰ εὕρω ἀνθρώπους.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Κάμε ὅτι ἠμπορέσῃς, Θάνε μου, σὲ παρακαλώ, πήγαινε νὰ τὸν εὕρῃς κ' ἔλατε νὰ τὸ πάρτε, πήγαινε, πήγαινε.

ΘΑΝΟΣ

Χαίρετε, κυρία μου.

ANNA ἔνθακρος

Θὰ ἐπανέλθῃς, Θάνε;

ΘΑΝΟΣ

Διὰ νὰ παραλάβω τὸν λείοντα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἈΝΩΤΕΡΑ, πλὴν τοῦ ΘΑΝΟΥ.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τί ἔχεις σὺ; διατὶ κλαίεις;

ANNA

Τίποτε. Κάμε μου τὴν χάριν πατέρα, νὰ εἰπῇς τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου, ὅτι δὲν σκοπεύω νὰ ὑπανδρευθῶ καὶ νὰ τοῦ δώσῃς τὸ δακτυλίδι του.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τί;

ANNA

Νὰ τοῦ δώσῃς τὸ δακτυλίδι του.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

"Αννα, μήπως ἐτραλλάθῃς;

ANNA

Πάρε το τώρα.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Καλὲ τί λές; νὰ χαλάσω τὸν ἀρραβῶνα σου; καὶ πῶς θὰ ἰδῶ ἐγὼ τὸν πατέρα τοῦ Κωνσταντίνου πλέον; δὲν ἐννοεῖς ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον;

ANNA

Πατέρα, πάρε το, σὲ παρακαλώ.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Μὰ, "Αννα μου....

ANNA πεῖῶσα τὸ δακτυλίδιον

Ἀῖ, νὰ λοιπόν.

Ἡ "Αννα ἐξέρχεται δὲ δὲ Χαρμιάης μένει ἐμβρόντητος.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.**ΧΑΡΜΙΑΗΣ μόνος.**

Τί θὰ εἰπῇ αὐτό; (αἰρῶν τὸ δακτυλίδιον.) Τὸ ἐπίταξεν; (ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ) "Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγία! Καὶ τώρα τί θὰ εἰπῇ ὁ γέρο Κλεοδήμος; Μὰ πρέπει νὰ τῆς ἐκατοῖρντισε' τί αἰτίαν ἔχει; μήπως συνέθη τίποτε; μὰ τί νὰ συνέθη; Δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου. Καὶ πῶς θὰ τὸ γράψω τοῦ γέρο Κλεοδήμου; 'Αλλοίμονον τί ἔχεις ν' ἀκούσῃς, καυμένη Χαρμιάη!... Μὰ δὲν γί-

νεται, δὲν γίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Τί θὰ εἰπῇ, ἔτσι σὰ καλὰ καθούμενα; Θεὸς φυλάξοι! 'Εγὼ ἔδωσα τὸν λόγον μου, κυρία μου, καὶ θὰ τὸν ἐκτελέσω. Ὁ πατέρας ὀρῆζει τὴν κόρην καὶ ὄχι ἡ κόρη τὸν πατέρα. Θὰ τὸν πάρῃς κυρία μου, τὸν Κωνσταντίνον. Μάλιστα θὰ τὸν πάρῃς, δὲν τ' ἀκούει αὐτὰ ὁ Χαρμιάης. Πάρα πολὺ ἐσῆκωσες κεφάλι, κυρία "Αννα. 'Ἐπὶ τίλους δὲν θὰ κάμῃς σὺ ὅτι θέλεις. Ναί.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.**ΧΑΡΜΙΑΗΣ. ΠΟΛΗΤΕΑΣ.****ΠΟΛΗΤΕΑΣ**

"ὦ! καλημερούδια σου, τ' ἀδρίφι.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ ἐκπληκτος

Καλημέρα σας.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα

Τί κάνεις μάτια μου.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ προσπαθῶν ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά του

"ὦχ, ὦχ....

ΠΟΛΗΤΕΑΣ ἀνατινάζων τὸν βραχίονα τοῦ Χαρμιάου

Μωρ' ἔτσι, 'γιαὶ σου! εἶται μία τζόγια! Καλὰ εἶσαι; καλὰ;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ μορφαῖων

"ὦχ, ὦχ.... πολὺ καλά.... ὦχ, τὸ χέρι μου.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *ἐξακολουθῶν*

Μὰ εἶσαι καλά, καλά;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

"ὦχ! εὐχαριστῶ, πολὺ καλά, ὦχ...
(ἀδμονῶν) μὰ κύριε, τὸ χέρι μου.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *ἀφίνων αὐτὸν*

"Α, μὰ ἐδῶ εἶσαι καπντόπερα! "Αχ! μο-
σκιαῖς, ἀμπρις, γιούλια, μωρ' εἶνε δικό σου
τοῦτο 'δῶ τὸ περιβάλλει:

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Δικό μου εἶνε, μάλιστα. (*ιδίᾳ*) Ποιὸς εἶνε
τοῦτος;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Μὰ εἶνε φαρῆζο, εἶνε μία τζόγια! (*καθή-
μενος*) "Αχ! ἄς βρεποζάρω... Γιὰ πῆς μου,
μάτια μου, νὰ θαραπαῶ, εἶσαι καλά, καλά;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Πολὺ καλά. (*ιδίᾳ*) Αὐτὸς φαίνεται ὅτι μὲ
γνωρίζεις.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Εἶνε τζεῦστο τζοῦστο ἕνας χρόνος ποῦ
ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε. Μὰ κάτσε, κάτσε, ψυ-
χούλα μου. (*τῷ δίδει ἐδώλιον*) Κάτσε.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ *καθήμενος εἰς ἀπόστασιν*
Εὐχαριστῶ (*ιδίᾳ*) Ποιὸς νὰ ἦνε; Τόση οἰ-
κειότητα, φίλος μου πρέπει νὰ ἦνε.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *πλησιάζων τὸ ἐδώλιόν του*
Καὶ πῶς περνᾷ ἡ μικροῦλα σου, καλά;
πῶς τήνε λές;

ΧΗΡΜΙΑΝΗΣ *ἀπομακρυνόμενος*

Μπουμπουκα.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *πλησιάζων*

Μὰ, ὄσκει, σὰν νὰ τὴν ἀκουσα; Σοφία, Μα-
ρία, Νίνα...

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Σὶ βεβαιῶ Μπουμπουκα τὴν λέγω νὰ στά-
σου νὰ τὴν τωναῖζω. (*κροτεῖ διὰ τῶν χει-
λέων του ἕπος προσκαλέσῃ τὴν κόρη*)
Μπουμπουκα, Μπουμπουκα, Μπουμπουκα...

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *ιδίᾳ*

Μπᾶ ποῦ νάμπη ὁ διάλογος μέσα του· τὴ
σκύλλα του φωνάζει;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Μπουμπουκα, Μπουμπουκα; (*ἐπιστρέφ-
μενος*) "Ἐχει κουταβάκια, θὰ τὰ βυζαίνῃ.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Μωρ' τ' εἶν' τοῦτα; Ξέρεις γιὰ ποιὰ σοῦ
μιλῶ;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Γιὰ τὴ σκυλίτσα μου, τὴ Μπουμπουκα.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

"Ὅσκει, ψυχούλα μου, γιὰ τὴ θεγατερούλα
σου σοῦ λέω.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Τὴν κόρην μου;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ναί, γιὰ δαύτην· εἶνε καλά;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Αἶ, μὰ ἔτσι πῆς μου, γιὰ τὴ μικροῦλα λέμ'
ἐμεῖς στὸ σπίτι τὴ Μπουμπουκα. Ἡ κόρη
μου μικροῦλα; ἐκείνη εἶνε εἴκοσι χρονῶν
νοπέλλα.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Εἴκοσι χρονῶν; μὰ πέτσι ἦτανε τσάμ-
πουρο.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Τί ἦταν; τσάμπουρο; τί πάει νὰ εἶπῃ
τσάμπουρο;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Μικροῦλα, μικροῦλα, νά... μικρουλοῦλα

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Τι μικροῦλα ποῦ ἦταν δεκαεννέα ἐτῶν πέ-
ρσι.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Καλὲ στὸ μπότι.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Οὐ, ἀπὸ πέρσι εἶρις ἕνα μπότι, οὔτε κυ-
παρίσι δὲν ἔχει τόση χάρι.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Μὰ τῷ "Αἶ; Πάντες τὴν ἔδειχνο· ἦκα-
νε μία ἀφίντρα. Μὰ γιὰ πῆς μου μὲ θυμᾶ-
ται ἡ μὰ ζεστόχισε;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ *ιδίᾳ*

Μήπως τὸν θυμᾶμ' ἐγὼ ποιὸς εἶνε; (*Με-
γαλοφωνῶς*) Βέβαια, τί λόγος.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ἄ, τοῦτο μὲ σοδιστρῆρι· καὶ πῶς γιὰ μὰ
τῆνε λῆς;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἄννα.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ἄ, μπράβο! Ἄννα, ναι, Ἄννα· καὶ ποῦ
εἶνε;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἄκόμη δὲν ἐσηκώθη, κοιμᾶται.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Κοιμᾶται; μὰ ἐκεῖνη στὸ βαπόρι τὴν
αὐγίτσα ἦτανε στὸ φωτῆλι.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ ἰδίᾳ

Ἄ, ἄ, τώρα τὸν θυμοῦμαι, εἶνε ὁ θεοπά-
λαθος ὁ ζακυθινὸς ποῦ ἐταξίδευσε μαζῆ μας
πέρυσι.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ἐγὼ προτεστέρομαι, γιὰ τὴ τῶν κάνει κα-
λὸ νὰ κοιμᾶται τόσαις ὥραις. Γιὰ μὰ, σὰ
σηκώνεται τὴν αὐγοῦλα, θὰ ἦνε μίᾳ τζόγια.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἐταξιδεύσαμε μαζῆ πέρυσι, αἱ;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Σίντζα ντούπιο ποῦ ἐταξιδεύσαμε· σὰν
νὰ τὸ ξεστόχισες.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ὅχι δὰ, ὄχι δὰ, πῶς γίνεται· καλὰ δὲν
ἐθυμοῦμαι πόσον ἐδιασκεδάσαμεν;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Δὲ θυμᾶσαι τῶν ῥύμναις μου, τῶν παρλά-
ταις μου, τὴν ἀλεγρία μου; δὲ θυμᾶσαι νὰ
σὲ χαρῶ ποῦ ἤμουνα μίᾳ τζόγια;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ προσφέρων αὐτῷ ταμπάκον
Βέβαια, βέβαια. Δὲν πίνετε μίᾳ πρέζα;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Τ' εἶν' τοῦτο.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ταμπάκος.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Πρὶ δὲν πρεζάρω παρὰ μπαροῦτι.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ ἔντρομος

Μπαροῦτι;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ προσφέρων αὐτῷ

Ὅριζεις μίᾳ πρέζα.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ. (ἰδίᾳ) Ἄκοῦς μπα-
ροῦτι!

ΠΟΛΗΤΕΑΣ ῥομφῶν ταμπάκον

Ἐτοῦτο ἐδῶ τὸ ἀδίξο ποῦ μοῦ ἔδωσες
πῶς ἢ Ἄννα σου δὲ μὲ ξεστόχισε μοῦ ἔδωσες
κουράγιο· γιὰ τὴν ἐμένανε μοῦ ἀρίσει νὰ μὲ
θυμοῦνται ἢ ὤμορφαις κοπέλλαις.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἄμ' ἐν σὰς λησημονήσουμε ποῖον θὰ θυ-
μούμαστε τότε; (ἰδίᾳ) Ἀνάθεμά με κι' ἐν τὸν
θυμῆθηκα καμμιά φορά.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Καὶ τόμου εἶν' ἔτσι, διατάξεις, παθερὶ μου.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Πῶς εἶπατε;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Πῶς στεφανώνομαι τῇ θεγατέρα σου, κ'
ἔτσι γίνομαι γιουὸς σου, ἰντάντο σὲ κάνω πε-
θερό μου.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἐμένα;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Μπᾶ κι' ἀστόχισες πῶς μούδωκες τὴν
παρόλα σου;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ ἐγειρόμετος

Ἐγὼ;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Μωρ' δὲ μούδωσες παρόλα δ' ὄνορα νὰ μὲ
κάνης γαμπρό σου; (τὸν ἀναγκάζει νὰ κα-
θήσῃ) Ὦ, μωρ' γειά σου. Κάτσε κάτσε,
γιὰ τὴν βλέπω, ἀντίο μαστέλο κὼν τοῦτοι οἱ
πιάτοι, πῶς σ' ὤρουγε ἀπὸ τὸ τσερβίλο σου
ἢ προμέσα. Δὲ θυμᾶσαι νὰ σὲ χαρῶ ἐδῶ καὶ
ἔνανε χρόνο ποῦ ἐδιατζάραμε στὴν Μπόλι;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ ἔντροδος

Ναί.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Δὲ θυμᾶσαι γιὰ μὰ ποῦ ἦτανε κ' ἡ θεγατέρα
σου ἀμπόρτο, κοπέλλα σὰν τὸ ἀγγέλου,
ποῦ μοῦ ἀνάθε ἢ κάθε ματιά της τὰ φύλλα
τῆς καρδιάς μου; Δὲ θυμᾶσαι νὰ σὲ χαρῶ
ποῦ σοῦ ἐπρεζενταρίστηκα, ποῦ σοῦ εἶπα τσοῖ

πόνους μου και μου είπες του χρόνου πώς μου τήνε δίνεις; Γιαμὰ ὁ χρόνος πέρασε κ' ἐγὼ εἶμαι πρόντος.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Μὰ ἐγὼ ἀστειεύομην, φίλτατε.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Δούνκουε μπαρτζολατέρφεις.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Βέβαια.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ *ἐγειρόμενος*

Ἄ, τὸν ἰνάρμα! τί θὰ εἶπῃ; Ξέρεις μωρ' σὰν ἔμπη ὁ διάβολος μέσα μου τί κάνω; σοῦ βάνω τὴν κοιλιά ἀπὸ μ'πρὸς και τὰ νεφρὰ ἀπὸ πίσω. Ἐγὼ μωρ' δὲ σοφρίρω ἀπὸ μπαρτζολέταις.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ *τρέμων*

Φίλε μου.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ *καθήμενος*

Κουράγιο μωρέ, γιατί ἐγὼ δὲν ἀνάδω τόσο εὐκολα, γιατί σὰν ἀνάφω βουδαίνεται ἢ ἀνθρωπότη ὄλη. Δὲν ἤρθα ἐγὼ μὲ τὸ σπαθί μου νὰ πάρω τὴ θεγατέρα σου. Τὴν εἶδα, τὴν ἰναμοραρίστηκα και νᾶμαι γαμπρός σου, γιατί ἐγὼ στη Ζάκυθο ἔχω τὸ οἰκό μου. Ἐχω στο' Ἀνεμοκούλουμους και στοῦ τσιλιθῆ ἀμπέλια ποῦ μου γαμίζουνε κάνεβας.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Χαίρω πολὺ, ἀλλ' ὄλ' αὐτά. . . .

ΠΟΛΠΕΤΑΣ *δραττόμενος τοῦ βραχίονος τοῦ Χαρμιάου*

Μωρ' δὲ μὲ ξέρεις ποῖς εἶμ' ἐγὼ.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ὦχ, ὦχ. . . . μὰ ἀδελφε, συμπαθαίνο. *(ἰδίᾳ)* Μπᾶ ποῦ νὰ σὲ πάρῃ και νὰ σὲ σηκώσῃ. . . .

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Ἄκουσε μωρ' τὸ κουράγιο μου και θάμαζέ με. Τόμου ἔφταξα στη Μπόλι, τότενες ποῦ ἐδιατζάραμε μαζῆ. . . .

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Μάλιστα. *(ἰδίᾳ)* Τοῦτος εἶνε, μάτια μου, γιὰ τὸν Κωδουνα.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Ἐπῆγα ποῦ λὲς στὸ Σουλτάνο· τοῦ ῥίγνω μία δύο ματιὰς και τοῦ λῆω. Ἄλλὰχ κερίμ, ἔτσι τὸν λένε τούρκικα τὸ Σουλτάνο. Ἄλλὰχ κερίμ, ἔχεις ἀκουστὰ τὸ Νιόνιο τὸ Ζακυθινόν; Ὅσκι μοῦ λῆει ἐκεῖός. Κι' ἄρχισα γιαμὰ νὰ τοῦ ῥακοντάρω τσοῖ μπαρζούραις μου. Τοῦ λῆω, ὅδε ἐπάτῃσα χορτάρι δὲν ἐφύτρωσε, ὅδε ἐτάθῃσα κ' ἐμίλησα σεισμοῖ και βρονταῖς μοῦ ἀποκριθῆκανε. Ξέρεις, μωρ' Ἄλλὰχ κερίμ, πὼς ἂν ἤμουνα στη βεβολουτσιόνη τῆ Κρήτης θὰ σ' ἐπνίγαμε; Κ' ἐκεῖός μὲ μία βγάξει ἕνα μπιρλάντε και μοῦ τὸ βεγαλάρει γιὰ ὄνορε και φουγιάζει και τὸ Βε-

ζύρη του και τοῦ λῆει. Ὁ Νιόνιος νὰ κρεμαστῆ.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Νὰ κρεμαστῆ!

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Στάσου, στάσου ἀκόμα. Τοῦ Σουλτάνου τοῦ ἐπέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι πὼς θὰ πεθάνω ἀπὸ παούρα. Δὲν ἤξερε πὼς ἐγὼ εἶμαι ξακουστὸ παλληκάρι, πὼς σὲ κάθε ματιά μου πέφτουνε οὐλοῖ και προσκυᾶνε τὸν πασᾶ τοῦ παλικαριῶνε, και μ' ἐκαμάρωνε ποῦ μ' ἔδλεπε πὼς πῆγαῖνα νὰ κρεμαστῶ γαλῶντας. Τότενες φουγιάζει: Βεζύρη, στάσου· ἐτοῦτος εἶνε ἀντρεωμένος, εἶνε θερίο μονάχο· νὰ τοῦ βεγαλάρει ὅσαις λῆραις θέλει νὰ φύγῃ. Κ' ἔτσι εἶμαι οὐλος οἰκός σου, πεθαρέ μου. Αἱ, πὼς σοῦ φαίνεται δὲν ἤτανε καποτόπερα;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Καπουντότερα εἶνε, ἀλλὰ λυποῦμαι πολὺ, διότι ἡ κόρη μου δὲν εἶνε ἐλεύθερη.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Τί λὲς;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Εἶν' ἀρραβωνιασμένη.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Ἄρραβωνιασμένη; και ποῖς εἶνε γιαμὰ εὐτὸς ὁ ἰνάρμας ποῦ θὰ τήνε πάρῃ νὰ τοῦ πῶ τὸ αἶμα τοῦ κανάγια;

ΧΑΡΜΙΑΝΗ

Φίλε μου, στάσου νά σοῦ εἰπῶ...

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

"Άκουσε, μωρ' ψυχούλα μου τόμου ἔμπουνε τὰ βραγκιμένα οἱ διαβλοὶ μέσα μου, δὲ μοῦ τοσοῖ βράνουνε οἱλοὶ οἱ σταυροὶ κ' ἡ Παναγία, μ' ἐκατάλαβε; θέλω τὴ θεγατέρα σου.

ΧΑΡΜΙΑΝΗ

Αὐτὸ ἔμωσ εἶνε πρωτάκουστο πρᾶγμα· αὐτὸ δὲν ἔγινε ποτὲ ἄκομα. Πῶς ἐπιμένεις νά πάρης τὴ κόρη μου όταν δὲν θέλω ἐγώ, όταν αὐτὴ δὲν θὰ θελήσῃ.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

"Α! ὄντας ἡ κόρη σου δὲ θελήσῃ τότενας ἀτίο καὶ πᾶω καλῶ μου γιατίι, ξέρεις, μοῦ ἄρῖσει νά βρισπιτέρω τὰ γούστα τοῦ γυναικάνε. "Αν ἤτανε ἔμωσ ἄνδρας τοῦ ἔχυνα τ' ἄντερα μὰ τὸν "Άγιο. Ξέρεις, μωρ πόσαις φοραῖς ἐξάπλωσα στὸ τουῖλλο τοσοῖ παλληκαράδες τοῦν παλληκαράδωνε, χωρὶς νά μοῦ λαβύσουνε οἴτε τὸ νύχι; (στρίδων τὸν μύστακά του) Κύσταζε με γιατίι καὶ μὴ σκιαχτῆ; Δεκαοχτὼ λογιῶνε τρομάρα μὲ πιδναὶ σὰ δῶ τὸ μούτρο μου μέσ στὸ καθρέφτη· εἶμαι λειοτάρι! "Ἰνάντε δὲ θὰ μὲ πρεζεντάρης στὴ θεγατέρα σου:

ΧΑΡΜΙΑΝΗ ἰδίᾳ

Ἐγὼ λίγω νά πάγω νά φέρω τὸν ἀπο-

σπασματάρχη, διότι ἀλλίως δὲν θὰ γλυτώσω.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ποῦ εἶνε;

ΧΑΡΜΙΑΝΗ

Φίλε μου, μὴν ἐπιμένης σὲ παρακαλῶ· δὲν ἔμπορῶ νά κέρω αὐτὸ τὸ πρίγμα· ἡ κόρη μου εἶνε ἀβραβωνισμένη· ἔν δὲν ἦτο θὰ σοῦ τὴν εἶδα μὲ ὄλην μου τὴν εὐχαρῖστησι. (ἰδίᾳ) Τὶ παραπάνω νά τοῦ εἰπῶ;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ παρατηρῶν τὸ*ὄρολόγιόν του*

Εἶνε δέκα παρὰ πάντε, στή δέκα ἀποῦντο θὰ μὲ πιάσῃ ὁ θυμὸς μου καὶ σὰ μὲ πιάσῃ ἑκατὸ διαβλοὶ δὲ μὲ βαστοῦνε. Πέντε μινουτ' ἄκομα κ' ἐχάθηκες.

ΧΑΡΜΙΑΝΗ ἰδίᾳ

"Ω, δυστυχία μου! ἄλλο πάλιν βάσανον αὐτὸ.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Δέκα παρὰ τέσσαρα.

ΧΑΡΜΙΑΝΗ ἰδίᾳ

Αὐτὸς εἶνε τρελλός· εἶνε γιὰ δέσιμον.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Δέκα παρὰ τρεῖς μισοῦ, . . . παρὰ τρεῖς.

ΧΑΡΜΙΑΝΗ ἑποτρύμων

Καὶ ποῖον νά φωνάζω;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Δέκα παρὰ δύο.

ΧΑΡΜΙΑΝΗ ζητῶν

Ἐγὼ σου δελγῶ ἐγώ.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ κρατῶν ἑσὸν ἀπὸ*τῆς χειρὸς*

Δέκα παρὰ ἓνα.

ΧΑΡΜΙΑΝΗ

Μί . . .

ΠΟΛΗΤΕΑΣ ἀγρίως

Δέκα.

*"Ο Ἄβων βρυχᾷται***ΧΑΡΜΙΑΝΗ πῖτων χαρὰ**

"Α!

ΠΟΛΗΤΕΑΣ τρέμων

"Ωμιέ! (παρατηρῶν γύρω του μετὰ φόβου) Μὴ εἶν' ὄνειρο; Βόηθα με, Σκοπιότισσα, βόηθα με! . . . "Ω, τρεμοῦλα! (βλέπων τὸν Χαρμίδη ἐκτάθην κείμενον) Κ' εἰσιός! "Ἐλ' "Αι Διονυσί μου καὶ Χριστί μου.

ΧΑΡΜΙΑΝΗ ἑποτραυλίζων

Σοῦ τὴν δίδω . . . σοῦ τὴν δίδω, μὴ ξαναμουγκρίσης . . .

ΠΟΛΗΤΕΑΣ ἰδίᾳ

Τὶ λῖαι;

ΧΑΡΜΙΑΝΗ προσπαθῶν νά ἐγερθῇ

Μίρε την.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Μοῦ μιλή . . .

ΧΑΡΜΙΑΝΗ

Μὴ μὲ σκοτώσης . . . "Οχι, ὄχι. (φερόμενος γοηπετικῶς πρὸς αὐτὸν). Αὐτήσου με

νά χ-ρῆς ὅ,τι ἀγαπᾷ· ἔχω καὶ ἄλλο παι-
δι... , πᾶρς τὴν Ἄνναν... πᾶρς τὴν.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *ἰδίᾳ*

Μάγια ἔχει τοῦτο τὸ περιβόλι;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ *ἰκετευτικῶς*

Σοῦ ἐπέρασεν ὁ θυμὸς, αἶ σου ἐπέρασε;
πῆς μου ὅτι σοῦ ἐπέρασε... Ἄ, Θεὶ μου
εὐχαριστῶ ὅτι μ' εὐπλαγγνίσθης. Ἔτσι
μουγκρίζεις πάντοτε; Ἄ, οὔτε τὸ λεοντάρι
δὲν ἔχει τέτοιο μουγκρητό...

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *ἰδίᾳ*

Δὲ καταλαβαίνω τίποτοι

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Κύταξέ με, σὲ παρακαλῶ, τί ἄλλο θέλεις
νὰ κάμω;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *ἐγείρων αὐτὸν*

Γιατί μωρὸ ἔσπλωθήκες κ' ἔτρεμες σὰν
τὸ βουρλο.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἄχ, κ' ἦταν γιὰ νὰ μὴν πῆσω ἔπειτα
ἀπὸ τέτοιο μουγκρητό;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *προσποιούμενος γέλωτα*

Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! (*ἰδίᾳ*) Μὰ τσ' Ἄις Πάν-
τες δι καταλαβαίνω τίποτοι. (*μεγαλοφώνως*)
Μουγκρητό, αἶ;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Παναγία μου, Παναγία μου!

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Κ' ἐτοῦτο ἦταν τὸ καθημερινό μου.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ *ἐντρομος*

Ἔχεις καὶ γιορτιτικό; Θεούλη μου, τί
θὰ ἦνε!

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Μωρ' ἢ Ἄννα εἶνε δούκουε γιὰ μένανε;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Δικὴ σου, δικὴ σου, κ' ἐγὼ ἂν θέληρ,
φθάνει μόνον νὰ μὴ θυμῶνῃς (*ποιῶν τὸ ση-
μεῖον τοῦ σταυροῦ*) Θεὶ μου, ἀκόμη τρέ-
μουν τὰ γόνάτά μου.

ΣΚΗΝΗ II'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁμως, μὰ τὴν ἀλήθειαν,
ἐφοβήθηκα κ' ἐγὼ.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Καὶ ἤτανε, παιδάκι μου, νὰ μὴ φοβηθῇ
κανεὶς; χειρότερ' ἀπὸ τὸ λεοντάρι ἐμούγ-
κρισε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τί πρῶγμα;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ *τῷ Χαρμιάδῃ*

Ποῖος εἶνε τοῦ λόγου σου;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Αὐτὸς εἶνε...

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ποῖος;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀβραβωνιαστὴς της.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ἄ, ἄ! ἐὸς εἶσαι γιαμᾷ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πῶς εἶπατε;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Δὲν ἔχω τὴν φχαριστίαν νὰ σὲ ξέρω, μὰ
ἐτοῦτο λίγο μ' ἰντερσεράει. Ξέρω μονάχα
πῶς εἶσαι ριβάλες μου, γιατί εἶμαι ἱναμο-
ράτος στὴ θεγατέρα τ' ἀφεντὸς ἀπὸ δῶ, ποῦ
εἶσαι ἀβραβωνιασμένος, καὶ γιὰ τὸ καλὸ
ποῦ σοῦ θέλω νὰ μοῦ γύρῃς τὴ βάχι σου.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴν τὸν κάμης καὶ
θυμῶσθ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *ἀπαράχως*

Τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἄκουσε τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, παιδάκι
μου, Κωνσταντίνε μου, εὐδὲς δὲν εἶνε ἄν-
θρωπος, εἶνε θηρίον, παραιτήσου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄπὸ τί;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἄπὸ τὴν Ἄνναν... νὰ σὲ χαρῶ, Κων-
σταντίνε μου, θέλει νὰ πᾶρῃ τὴν Ἄνναν
ἔλα παιδάκι μου νὰ χαλάσωμα τὸν ἀβραβῶνα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *ἰδίᾳ*

Ἄ! δίδουλε! νὰ περὶσταεις!

ΠΟΛΗΤΑΣ

Τι μοῦ τὰ στριγογυρίζεις μωρέ; τὴ βράχι σου, γατὶ μοῦ μπαίνει ὁ διάολος.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Λυπήσου τὸν πατέρα σου, παιδί μου· αὐτὸς ἔμπορεῖ νὰ σὲ σκοτώσῃ...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὰ τί θέλει ὁ κύριος;

ΠΟΛΗΤΑΣ *ἐξαπτόμενος*

Τι θέλω;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ *ἰκετευτικῶς*

Κωνσταντίνε μου!

ΠΟΛΗΤΑΣ

Μωρ' τζόγια μου, σοῦ τόειπα τὸ τί θέλω. Θέλω τὴν θεγατρίτσα τ' ἀφαντὸς ἀπὸ δῶ ποῦ εἶσαι ἀβραβωνιασμένος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ τί λέγει;

ΠΟΛΗΤΑΣ

Ἄ, μὰ ἐτοῦτος ἐδῶ εἶνε καὶ ἰσολέντες. Δὲν ἔχω νὰ κάμω μὲ τὸ παθερό μου, μ' ἐσὲ, μ' ἐσὲ, μωρὲ ψυχούλα μου, γιατί σ' ἔραα.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Παιδί μου, παιδί μου, παραίτησου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *προσποιούμενος τὸν πεφοβισμένον*

Μὰ, κύριε... ἐγὼ τί νὰ εἰπῶ... ἀφοῦ εἶνε ἔτσι τὸ πράγμα, ἐγὼ δὲν ἀντιτείνω, παραίτημαί παραίτημαί.

ΠΟΛΗΤΑΣ *στρέφων αὐτῷ τὰ πόδια*

Ἔτσι γιὰμὰ, τώρα εἶσαι λίμπερος.

Ἀνέρχεται τὴν σκηνήν.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἄχ, παιδάκι μου, καλὰ ἔκαμες, ἔσωσες τὸ κεφάλι σου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὰ ὁ πατέρας;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἀ?, τί νὰ γίνῃ; θὰ τοῦ τὸ γράψω ἐγὼ μὴ σὲ μέλρ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὰ...

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Νὰ, πάρε τὸ δακτυλίδι, δὲν πταίω ἐγὼ, παιδάκι μου· ἔχω νὰ κάμω μ' ἕνα θηρίον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄληθεια εἶνε ἢ ὄνειρεῖσθεμαί;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἄληθεια, ἀλήθεια· δὲν τὸν βλέπετε, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ τὸ μουγκρητό του.

ΠΟΛΗΤΑΣ *κατερχόμενος*

Ἀ?, πᾶμε γιὰμὰ κἀλήμά μας.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Πᾶμε, πᾶμε, φίλε μου· πᾶμε νὰ εὐρωμε τὴν Ἄνωαν. *(ὀδύει)* Ἄχ, ἀμαρτίας ἔχεις, κατακαυμένος Χαρμιάδη.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ** *μόνος.*

Δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη· ὄνειρον μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω. Διελύθη ὁ ἀβραβὼν μου; *(χαίρων)* Εἶμαι ἐλεύθερος; Καὶ θὰ ἔμπορέσω τώρα νὰ πάρω τὴν Ἑλένην μου; Ἄ! μὰ, φιλιτάτη Ἄνωα, ἀξίζεις ὅτι καὶ ἂν εἶπῃς, θὰ σοῦ κάμω μίαν ἀποθέσμην καὶ θὰ σοῦ τὴν δώσω μὲ ἄλλην μου τὴν καρδιά. *(Συλλέγει ἄνθη)* Οὐρανοκατέβατος αὐτὸς ὁ ζακουθινός. Ἄλλο εἶδος ταραχῆς ἔμωε· ἀναμφισβότως κατὶ πρέπει νὰ ἔχη αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος· στὰ καλά του βεβαίως δὲν εἶνε. Σῶπα, Κωνσταντίνε, καὶ τὴν ἐγλύτωσες. *Ἐξακολουθεῖ συλλέγων ἄνθη.*

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, ἌΝΝΑ** *εἰσερχομένη σύντροφος καὶ κάτω νεύουσα.***ἌΝΝΑ**

Τί ἔκαμα! δὲν τὸ ἐσκέφθην διόλου· δὲν ἐπρόσεξα ὅτι μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε πλούσιος· ἴσως νομίση ὅτι δι' αὐτῶ... Ἄ! θὰ τὸ νομίση βεβαίως. Ἀρὰ γε εἶδεν ὁ πατέρας τὸν Κωνσταντίνον;... Ὅχι, δὲν θέλω νὰ διαλύσω τὸν ἀβραβὼνα μου. *(στρεφόμενη πέραρι)* Ποῦ νὰ ἦνε ἀπὶ γε; *(βλέπουσα τὸν Κωνσταντίνον)* Ὁ Κωνσταντίνος εἶνε αὐτοῦ. *(μεγαλοφώνως)* Κύριε Κωνσταντίνε. *(Ἐπιταί συνήχεια.)*

Ο ΛΕΩΝ ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(* Ἴδε προηγ. φύλλον) (*)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *στρεφόμενος*

Κυρία μου.

ANNA *ἰδίᾳ*

Γελᾷ... δὲν θὰ τοῦ τὸ εἶπεν ὁ πατήρας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μίαν στιγμήν, κυρία Ἄννα, νὰ προσθέσω ὀλίγα φῶλλα.

ANNA *μειδιῶσα ἐπιχαρίτως*

Τί κάμνετε αὐτοῦ;

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ—Κωνσταντῖνος.—Θάνος.—
Καρμίδης.—Πολπίτας.—Ἄννα.—Βασίλης κτ.
κωμῆς.ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *δένων τὴν ἀνοδοδέσμη*

Μίαν ἀνοδοδέσμη, τὴν ὁποίαν ᾔνοιθεμαι νὰ σᾶς προσφέρω, ἂν τὴν δέχσεθε.

ANNA *πλησιάζουσα αὐτὸν*Εὐχαρίστως, κύριε Κωνσταντῖνε· (*ἰδίᾳ*) Ἄ, καλλίτερα πῶς ἤλθαν ἔτσι τὰ πράγματα.ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *προσφέρων αὐτῇ τὴν ἀνοδοδέσμη*

Καὶ τώρα δὲν μοῦ μένει ἄλλο ἢ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅτι μ' ἐνοήσατε.

ANNA *μειδιῶσα*

Πρὸ πολλοῦ σᾶς ἠννόησα, κύριε Κωνσταντῖνε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Θὰ σᾶς ἤματι διὰ βίου εὐγνωμῶν, κυρία μου.

ANNA *μειλιχίως*

Ἄ, κύριε Κωνσταντῖνε...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἡ τυφλὴ πρὸς τὸν πατέρα μου ἀγάπη καὶ ἡ μεγάλῃ πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίς μου ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον, καθὼς γνωρίζετε· ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐδίστασα νὰ θυσιάσω τὸν ἔρωτά μου εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ.

ANNA *ἐκπληκτος*

Πῶς εἶπατε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ναί, κυρία μου, τὸν ἐθυσίασα χάριν αὐτοῦ· ἀλλὰ σήμερον δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω τὰ

πάντα. Ἠγάπησα καὶ ἀγαπῶ κόρη, ἣτις μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε.

ANNA *μετὰ διαφέροντος*

Ἄγαπάτε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ δὲν σᾶς κρύπτω, ὅτι τὸ σχέδιόν μου ἦτο νὰ καταστῶ μισητὸς εἰς ὑμᾶς διὰ τοῦ τρόπου μου καὶ νὰ κατορθώσω νὰ προέλθῃ ἡ ῥῆξις ἐκ μέρους σας, διὰ νὰ μὴν ἔχω εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ πατρός μου. Δι' αὐτὸ καὶ ἀνέβαλλον καθ' ἐμέστην τὸν γάμον.

ANNA *ἐννεῶ*

Μὰ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἵτι τὰ πράγματα εὐτυχῶς δὲν ἐγίναν ὡς ἐσχεδιάζα καὶ ὡς ὑπέθετον, ἀλλὰ τέλος πάντων εἰς τὸν αὐτὸν παρονομαστήν ἐφθάσαμεν.

ANNA

Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄλλος εἶνε ὁ μνηστήρ σας σήμερον, κυρία μου.

ANNA *ἐκπληκτος*

Ἄλλος;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τοῦτο μὲ κολακεύει, πολὺ μὲ κολακεύει, ἀλλὰ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ φέρετε δυσκολίας σᾶς παρακαλῶ. Μαζῆ μου δὲν θὰ ζή-

σετ' εὐτυχῆς, διότι ἐγὼ δὲν θὰ λησμονήσω
ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠγάπησα, μὴ θέλετε νὰ
μὲ καταστήσητε δυστυχῆ.

ANNA Ἐγίτρομος

Σὰς ἀπέδωκεν ὁ πατήρ μου τὸ δακτυλίδι;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ναι, τὸ ἔχω· νὰ τοῦ ἴδου τὸ ἰδικόν σας.

ANNA

Μά...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ περίφοβος

Ἄ, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμπάθειαν,
τὴν ὁποίαν δεικνύετε πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ σὰς
παρακαλῶ, κυρία Ἄννα, πᾶρετέ το.

ANNA

Μά, κύριε Κωνσταντίνε...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄ, κυρία μου, δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε
πόσον ἀγαπῶ τὴν Ἑλένην.

ANNA λαμβάνουσα μετ' ὀργῆς
τὸ δακτυλίδιον

Πολὺ καλὰ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ὦ, σὰς εὐχαριστῶ, κυρία Ἄννα, δὲν θὰ
λησμονήσω ποτὲ τὴν εὐεργεσίαν, τὴν ὁποίαν
μεῦ κάμνετε αὐτὴν τὴν στιγμήν. Κυρία
Ἄννα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἐπισκέ-
πτωμαι μέχρις ὅτου ἀναχωρήσω;

ANNA

Μάλιστα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐὰν σὰς ἐπύκρωνα, θὰ μὲ συγχωρήσητε,
κυρία Ἄννα;

ANNA

Μάλιστα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄ! ἐὰν δὲν ἠγάπων τὴν Ἑλένην θὰ ἦσθε
ἢ μόνη γυνὴ, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνα
πᾶσαν θυσίαν.

ANNA ψυχρὰ

Σὰς εὐχαριστῶ.

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΘΙ ΑΝΔΡΕΡΑ, ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ, ΠΟΛΗΤΑΣ.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Μά πουθενὰ δὲν εἶνε; (βλέπων τὴν
Ἄνναν) Ἄ, ἐδῶ εἶσαι; κ' ἐμεῖς σὲ ζητοῦ-
μεν ἐπάνω καὶ κάτω.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ κρυφίως τῆ Ἄννης

Αὐτὸς εἶνε.

ANNA

Τί πρᾶγμα;

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Ἔλα ἐδῶ κόρη μου, ἔλα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Αὐτὸς εἶνε ὁ νέος μνηστήρ σας.

ANNA

Αὐτὸς;

ΠΟΛΗΤΑΣ

Κυρά μου.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Δὲν τὸν ἐνθυμείσαι, Ἄννα;

ANNA

Μὰ ἂν δὲν ἀπατώμαι, συνταξιδεύσαμεν
ἄλλοτε, περίσου, κύριε...

ΠΟΛΗΤΑΣ τῷ *Λαμπίδη*

Τὰ γλέπεις; μὰ σοῦ τάλεγα, τζόγια μου,
σοῦ τάλεγα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ τῆ Ἄννης

Δὲν εἶνε ἀσχημος, ἔπειτα φαίνεται εὐθυ-
μότατος ἄνθρωπος.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Ἄννα μου, δὲν περᾶζει ὅτι εἶνε ἐμπρο-
στά καὶ ὁ Κωνσταντίνος, ὁ κύριος Πολπί-
τας σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἦλθεν ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν
Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ σὲ πᾶρη.

ΠΟΛΗΤΑΣ

Κυρά μου... Τὸ σεντιμέντο μου εἶνε
τόσο μεγάλο ποῦ οὐκὰ τὰ ποτάμια τοῦ κό-
σμου δεῖ σώσεινε νὰ σβύσουνε τὴ λάσπη ποῦ
μὲ καίει.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Ἄπέναντι τοιαύτης ἀγάπης ἤμπορεῖς ν'
ἀρνηθῆς τὴν χεῖρα σου;

ANNA ἰδίᾳ

Ἄν τὸ κάμω ἕως ὅτου φύγη ὁ Θάνατος
τὶ θὰ χάσω;

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ ἰκετευτικῶς

Πίς, πειδιάκι μου τὸ ναι, πίς το κόρη μου,

πὲς το, "Αννα μου, ὁ πατήρας σου σὲ παρακαλεῖ.

ANNA

Κύριέ μου. . . . . (τῷ Χαρμιάδῃ κρυφίως)
Πῶς τὸν λέγουν;

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Πολπίτα, Πολπίτα.

ANNA

Κύριε Πολπίτα, ἰδοὺ ἡ χεῖρ μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἰδίᾳ

"Ὁ, διὰ δόλε!

**ΠΟΛΠΗΤΑΣ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα
τῆς Ἄννας**

Τζόγια μου! ἀφέντρα μου. κυρά μου.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ ἰδίᾳ

Τὴν ἔχει μαγίφαι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἰδίᾳ

Χωρὶς καρμὶαν δυσκολίαν; Εὐγε!

**ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ ἐναγκαλιζόμενος
τὸν Πολπίταν**

Γαμπρέ μου. ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

ANNA καθήμενη

Καθήσατε, καθήσατε, μήπως θέλετε νὰ
πάρτε τίποτε, κύριε Πολ. . . Πολ. . . Πολ. . .

ΠΟΛΠΗΤΑΣ

Πολπίτας, Νιδνιος Πολπίτας, καθαλίερες
νὰ Σὰν Μαουρίτζιο ἔ Λάτζαρο.

ANNA

Θέλετε τίποτε, κύριε Πολπίτα;

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Μὴ σηκώνεσαι, "Αννα μου, πηγαίνω ἐγώ.

ANNA

Πὲς τότε, πατέρα, νὰ μὰς ἐτοιμάσουν καλ-
λίτερα, πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Βίβαια.

ANNA

Θὰ προγευματίσετε μαζί μου, κύριε Κων-
σταντίνε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Εὐχαρίστως, κυρία μου.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ σφίγγων τὴν χεῖρα αὐτοῦ

Τὸ ἐπῆρες ἀπόρασι, κατακαυμένο παιδί,
ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; ὑπομονή!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Α, μὴ περάζεσθε, τίποτε μάλιστα.

Ὁ Χαρμιάδης ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

ΟΙ ΑΝΤΕΡΩ, πλὴν τοῦ ΧΑΡΜΙΑΔΟΥ.

ANNA

Ὅριστε ἀπ' ἐδῶ, κύριε Πολπίτα.

ΠΟΛΠΗΤΑΣ καθήμενος

Γκράτσια, γκράτσια.

ANNA

Δὲν καθήσθε, κύριε Κωνσταντίνε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ καθήμενος

Θὰ καθήσω κυρία μου.

ΠΟΛΠΗΤΑΣ

Τὸ περιόβλι σου. τζόγια μου, εἶνε μανίτικο.

ANNA

Εἶνε μεγάλον πρό πάντων.

ΠΟΛΠΗΤΑΣ

"Ἐχω κ' ἐγὼ στὴ Ζάκυθο πολλὰ λιοστά-
σια ποὺ εἶνε σὰν παράδεισο ἔχω καὶ σπίτια,
μὰ ἰντάντο χορεύουσι ποντικοὶ μίση γιάτ'
εἶνε ἐρ' μα.

ANNA

Δὲν κατοικεῖτε εἰς τὴν Ζάκυθον;

ΠΟΛΠΗΤΑΣ

Ὅλοτελα, γιατί βιατζάρω. Ἐκκανα, μάτια
μου, τὸ γύρο τῆς γῆς. Καὶ ποῖα πλάκα ἀσή-
κωσες νὰ σὲ χαρῶ καὶ δὲ μ' εὐρηκες.

ANNA

Τώρα μάλιστα ποὺ τὰ μίση τῆς συγκοι-
νωσίας εἶνε τόσον πολλὰ.

ΠΟΛΠΗΤΑΣ

Στὴν Εὐρώπη, ἀμὲ στὴν Ἀσία; ἀμὲ στὴν
Ἀφρικὴ;

ANNA

Εἶσθε εἰς τὴν Ἀφρικὴν;

ΠΟΛΠΗΤΑΣ

"Ἄλτρο, τὴν ἐπερπάτησα ὅλην καὶ μὰ τὰ
πόδια μου ἀκόμη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τὴν Ἀφρικὴν;

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

Σιγουραμέντε, μὰ ἐτράβηξα τὸ διάολό μου, γιατί ἐπάλαιψα μὲ οὐλα τὰ λεοντάρια καὶ τσοὶ ἐλέφαντες τῆ ἔρημος Βουχάρας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τῆς Σαχάρας θέλετε νὰ εἰπῆτε.

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

Τῆ Βουχάρας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Σαχάρας.

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ ἐπιμένων

Βουχάρας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ὅπως ἀγαπάτε.

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

Μὲς στὴ καρδιά τῆ ἔρημος εἶνε ἓνας πύργος βενετσιάνικος.

ANNA

Βενετικός πύργος:

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

Τσερταμέντε· ἓνα κάστρο ποῦ δὲ πατιέται ἓνα κάστρο ποῦ ἀκόμη φιορίζει. 'Ετοῦτο ἐδῶ τὸ κάζο ποῦ θὰ σᾶς βανοντάρω δὲν εἶνε νιάνκα δύο χρονῶν. "Ἦτανε ἡ κουμπανία μας ἀποσταμίνη καὶ ἤτετσιτέραμε νὰ κοιμηθοῦμαι σ' ἐκεῖνον τὸν πύργο. Μὰ ἐγὼ ποῦ μοῦ 'μπαίνουνε πάντα οἱ φύλλοι στὸ κόρφο μου σὲ τέτοια κάζα, ἐσουλατσάριζα τὴ νύχτα μὲ ὄλη μου τὴν πῆξα σὰ τὸ Σαμφῶ. Κ' ἐκεῖ ποῦ

ἐτρίζανε καὶ τὰ μουράγια καὶ τὰ πατάματα καὶ τὰ ταμουζα τοῦ κάστρου ἀπὸ τὸ σουλάτσο μου, νᾶσου καὶ τί ἐπρεξανταριστήκανε; ἓνα βεγκιμέντο ληττάδες. Μὲ μίας ἐγὼ δὲ χάνω καιρὸ καὶ μένα συμπάρο σοῦ στέλω πενήντα στὸ Βροντόνιρο καὶ μ' ἓνα ξεμπάχαλο τσ' ἔκαμα οὐλους στρωματσάδα· ὕστερα γκρεμίσαμε καὶ τὴ φωλιά τους, τὸ πύργο, καὶ πάμε καληγᾶ μας.

ANNA

Κατεστρίψατε τὸν πύργο;

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

Σέντσα ντούπιο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ἄν δὲν ἀπατώμαι πρὸ ὀλίγου μᾶς εἶπατε ὅτι σώζεται ἀκόμη.

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

Μὲ ὄσκε ὄλωνε, τῆ σκάλας καὶ τ' ἀρμάρια, γιατί μένουνε τὰ βρείπια.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ μειδιῶν εἰρωνικῶς

"Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε. 'Εγὼ πολὺ δὲν ἐταξείδευσα, ἀλλ' ἰδοῦ τί μοῦ συνέσθη μίαν φορὰν. "Ἦμην εἰς τὸ Βουκουρίστι· εἶσθε ποτὲ εἰς τὸ Βουκουρίστι.

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

"Ὅσκε, ἐκεῖ μονάχα δὲν ἐπῆγα ποτὲ μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ὅστε δὲν γνωρίζετε τοὺς μοϊκανοὺς.

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

Τσοὶ μοϊκανοὺς, ἀκουστὰ τσοὶ ἔχω· εἶνε ἓνα βιβλίο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ὅχι εἶνε οἱ λησταὶ τοῦ τόπου.

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

"Ἄς ἦνε, τὸ ἴδιο κάνει.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ἦμην λοιπὸν εἰς τὸ Βουκουρίστι καὶ τὴν νύχτα ἠθέλησα νὰ μεταβῶ εἰς τὸ κτήμα μας. Μόλις ὁμως εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος καὶ πέντε μοϊκανοὶ μὲ περικυκλώνουον, καὶ τί λησταὶ, κύριε μου, ἄνδρες πελώριοι καὶ τρομεροί. Δὲν χάνω καιρὸν, τραβῶ τὰ πιστόλια μου, πυροβολῶ καὶ δύο πίπτουν κάτω· ὁ τρίτος θέλει νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ τοῦ ἀνοίγω τὸ κρανίον μὲ τὸ κοντάκιον τοῦ πιστολίου μου· ὁ τέταρτος μοῦ ἐπιτίθεται ἀλλ' ἐγὼ ἐπιτηδειότερος αὐτοῦ, ὕπακφεύγω, στρέφω τὸ ὄπλον μου καὶ... καὶ τὸν φονεύω.

Μένει σιγηλός.

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ

'Εσκότωσες τσοῦ τέσσαρους, ἀμὲ ὁ ἄλλος;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἐγειρόμενος

"Ὁ ἄλλος μ' ἐφόνευσε καὶ ἀπὸ τότε μένω ἄταφος.

ΠΟΛΗΤΕΤΑΣ ἐκρηγνόμενος εἰς γέλωτα

Μωρὲ ψευτιά!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *ἐγειρόμενος*
Μὲ συγχωρεῖτε, ὀμιλῶ σπουδάζων.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Μωρ' τί σπουδάζων; ξέρεις ποῖος εἶμ' ἐγὼ μωρὶ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τὸ ἔφος σας εἶνε πολὺ ἀρειμάνιον καὶ καλὰ θὰ κάμπετε νὰ τὸ καταστρίβετε.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ *ἐγειρόμενος*

"Υποσ, Ἀρειμάνης, Καταστάλης, μωρ' τί ῥωμαϊκά εἰν' τοῦτα; τί λὲς μωρὶ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Λέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξάπτεσθε, δηλαδὴ νὰ μὴ θυμόνητε, τουτέστι νὰ μὴ χολιάζεστε.

ANNA *κρυφίως τῷ Κωνσταντίνῳ*

Κύριε Κωνσταντίνε, τί κάμπετε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *εἰς Ἄννη*

Ἄστειζομαι.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Μωρ' μὴ δὲ ξέρεις, πὼς ὄντας μιλῶ καὶ τὰ ἄλλα στέκονται ἀπὶκο νὰ μὲ προσκυνήσουνε ἀπὸ τριμοῦλα; (ὁ λέων θρυῶται) (ἰδέτω Ὡμίλ τρέμων) Τί εἰν' τοῦτο, μανοῦλα μου; Ὁ χάρος ἀναστήθηκε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *γελῶν*

Τοῦτο μόνον βλέπω ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον.

ANNA *ἰδίᾳ*

Ἐφοβήθη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Διατί τρέμπετε; φωνάζετε λοιπόν; ὁ λέων εἰν' ἐδῶ, φωνάζετε διὰ νὰ ἰδῆτε πὼς τρέμπετε;

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Ἐδῶ μὲς στὸ περιβόλι· λειοντάρι;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὴ φοβήσθε εἶνε ἐντὸς σιδηροῦ κλωβοῦ.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ *ἀναπνέων*

Ἐγὼ νὰ σκιαχτῶ ἀπὸ τέτοια; (προσποιοῦμενος γέλωτα) Χάχ, ἄχ ἄχ, ἄ. Ὀλόταλα.

ANNA

Θέλετε νὰ τὸν ἰδῆτε; εἶνε ὠραιότατος λέων.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Μά...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Δὲν ὑπάρχει φόβος τὸ κλουβί του εἶνε ἀσφαλίστατον.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Καὶ ἀνοιχτὸ νὰ ἦτανε, τζόγια μου, δὲ σκιάζεται ὁ Πολπέτας τὰ λειοντάρια.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅριστε ἀπ' ἐδῶ λοιπόν.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ *εἰς Ἄννη*

Δὲν κοπιάζεις μ' ἐμᾶς, κυρὰ μου.

ANNA

Πηγαίνετε κ' ἔρχομαι.

ΠΟΛΠΕΤΑΣ

Στὴ ὀρισμούς σου.

Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ANNA.

Πολλὰ περιεργὰ πράγματα βλέπει κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Τί εἶδους ἄνθρωπος εἶνε πάλιν αὐτός; Καὶ ἤλθε λέγει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ μὲ πάρῃ; Μὴ χειρότερα! (καθημένη) Καὶ ὅμως μέχρις οὗτο ἀναχωρήσῃ ὁ Θάνατος πρέπει νὰ φαίνομαι μετ' αὐτοῦ ἀβραβωνισμένη, ἀφοῦ τόσον ἀπερὶσκέπτως διέλυσα τὸν ἀβραβῶνα μου. Δὲν θέλω οὐδὲ κἄν νὰ φαντασθῇ ὁ Θάνατος, ὅτι ἐπειδὴ ἐπανῆλθε πλούσιος, θὰ τὸν πάρω. Καὶ ἐν τούτοις τὸν ἀγαπῶ. (Ἐγειρομένη) Ἄ! διατί ἐπανῆλθεν; Διότι μὲ ἠγάπα. Ὁ ταλαίπωρος ἰδάκευεν ὅταν μοῦ ὀμιλεῖ, ἄρα γε μ' ἀγαπᾷ ἀληθῶς; (ἐκφυλλοῦσα μαργαρίταν) Μ' ἀγαπᾷ... δὲν μ' ἀγαπᾷ... μ' ἀγαπᾷ... δὲν μ' ἀγαπᾷ... μ' ἀγαπᾷ... (ῥίπτουσα μακρὰν ἀετῆς τὸ κλωνίον) Ψεύματα· δὲν μ' ἀγαπᾷ, ὄχι· καὶ δικαίως. Ἐγὼ τὸν εἶχα λησμονήσει.

ΣΚΗΝΗ 10'.

ANNA, ΚΑΡΜΙΑΝΗΣ. ΘΑΝΟΣ.

ΚΑΡΜΙΑΝΗΣ

Μὰ τότε τί νὰ κάμωμαν;

ΘΑΝΟΣ

Νὰ στείλωμαν ἄνθρωπον εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΚΑΡΜΙΑΝΗΣ

Αὐτὸ θὰ κάμω θὰ στείλω τὸν Στάμον.

ANNA

Ἐπιμένεις πάντοτε νὰ τὸν δώσης, πατέρα;

ΚΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἄφοῦ τὸν ἔχρισα εἰς τὸν Θάνατον.

ANNA

Ἄ!

ΚΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι;

ANNA

Ἐπῆγαν νὰ τὸν ἱσοῦν

ΚΑΡΜΙΑΝΗΣ

Τι εὐχαρίστησιν εὐρίσκουν, δι' ἀγάπην Θεοῦ.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Κ'.

Οἱ ἀνεπιθύμη, πλὴν τοῦ ΚΑΡΜΙΑΝΟΥ.

ΘΑΝΟΣ γελῶν

Δύναμαι νὰ σᾶς συγχαρῶ ἐκ τῆς νύου, κυρία μου;

ANNA

Διὰ τί;

ΘΑΝΟΣ

Διὰ τὸν νῆον ἀρραβῶνα σας· αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν εἶχα τόρᾳ μὲ τὸν πατέρα σας.

ANNA καθήμενη

Τι ζήτησὶ πού κάμνει σήμεραν.

ΘΑΝΟΣ γελῶν σαρκαστικῶς

Μετὰ πότης ευκολίας ἀλλάζετε τοὺς μνηστῆρας σας, κυρία Ἄννα, ὡς ζεύγος χειροκτιῶν, ὡς τὸ εὐχέλτερον τῶν κεντημάτων τῆς ἐσθῆτος σας. Εἶθε ἀληθῶς παράδοξος γυνή.

ANNA

Νομίζετε;

ΘΑΝΟΣ καθήμετος

Τὸ βλέπω, κυρία μου, τὸ βλέπω καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι δὲν δύναμαι ἀκόμη νὰ συνίθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

ANNA

Ἐλπίζω νὰ συνίθητε.

ΘΑΝΟΣ

Εἴθε.

ANNA ἀποτόμως

Πότε φεύγετε;

ΘΑΝΟΣ

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀπορραίσω, διότι φοβούμαι μήπως ἐπανερχόμενος σᾶς εὐρῶ μί τρίτον τινα ἀρραβωνισμένην.

ANNA ἀγερόχως

Τι σᾶς πειράζει;

ΘΑΝΟΣ

Ἐμὰ; τίποτε ἀνεξαιρέτως· λοκοῦμαι ὁμῶς πολὺ αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς.

ANNA πάντοτε ἀγερόχως

Διὰ τί λαμβάνετε τόσην δι' αὐτοὺς φροντίδα, ἀφοῦ αὐτοὶ οὐδὲ κἔν σᾶς συλλογίζονται.

ΘΑΝΟΣ

Ἐπινοήσασ νὰ πονῶ τοὺς πάσχοντας εἶνα κακὴ συνείθεια. Πόσον θὰ μὲ οἰκτιᾶτε εἰς, ἥτις δὲν ἐννοεῖτε τὰ τσαυτὰ λαττώματα! Ἄλλ' ὅταν εἶνε τισὶ τόσον εὐδαίμων, ὅσον ἐγὼ τὴν στιγμὴν ταύτην, δὲν ἤξεύρει τῇ ἀληθείᾳ, τί νὰ κάμῃ τὸ περιπλῆον τῆς εὐδαιμονίας του καὶ βλέπετε ὅτι φροντίζω καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ταλαιπώρους. Ἄν ἤδυνάμην νὰ τοὺς δώσω μέρος τῆς εὐτυχίας μου θὰ τὸ ἔκαμνα εὐχαρίστως διὰ νὰ φέρω τὴν ἰσορροπίαν. Ἄλλ' εἰπέτε μου, σᾶς παρακαλῶ, διότι τοῦτο εἶνε κάπως δυσεξήγητον, πῶς τοὺς ἀποβάλλετε; φιλικῶ τῷ τρόπῳ ἢ ἀποτόμως;

ANNA

Ἐνδιαφέρεσθε;

ΘΑΝΟΣ

Ἄπλῃ περιέργεια μὲ κινεῖ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην.

ANNA
Τότε είναι περιττόν.

ΘΑΝΟΣ *ἐγειρόμενος*
Δὲν ἐπιμένω.

ANNA
Χαίρετε.

ΘΑΝΟΣ *μειδιῶν*
Δὲν φεύγω· ἓνα γύρον μόνον θὰ κάμω εἰς τὸν κῆπον· τὸ μέρος τοῦτο εἶναι πολὺ πληκτικόν.

ANNA
Ἐνόμιζα ὅτι θὰ φύγετε.

ΘΑΝΟΣ
Ἐν δὲν μὲ προσκάλει ὁ πατὴρ σας νὰ μείνω εἰς τὸ πρόγευμα θὰ ἔφρουγον..

Ἐποκλίνει καὶ ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'.

ANNA *μόνη.*

Ἐτελέσται! οὐδὲ νὰ τὸ σκέπτομαι πλέον πρέπει. (*ἐγειρομένη*) Ἐάν μοῦ ἔλεγε κανεῖνα καλὸν λόγον θὰ εἶχον ἴσως τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὸν ἀκούσω. Καλλίτερα ποῦ δὲν τὸν εἶπε. "ὦ! πῶς διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡ ώραία ἐκείνη ἐποχὴ τοῦ βίου μου, πῶς μὲ ἤγάπα τότε· διατὶ δὲν μοῦ εἶπε τὰ σχέδιά του, διατὶ δὲν μοῦ ἔδωκε τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα; Εἰς τί ἐδασίσθη καὶ ἔφυγε; δὲν ἤδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ὡς γυνὴ ἀλλέως θὰ ἔξε-

λάμβανα τὴν ἀναχώρησίν του ὅπως καὶ τὴν ἐξέλασον; Ἄ! μετὰ πόσης πικρίας μοῦ ὤμειλε· γίλωσ εἰρωνικός διεστράλλε τὰ χεῖλη του καὶ ἦτο ὅλος σαρκασμὸς καὶ ἦτο ὅλος κακία. Δὲν μ' ἀγαπᾷ, πρὸς τί νὰ λυπούμαι;

Μέρες σύντροφος.

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.

ANNA, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καλὲ αὐτὸς εἶνε τραλλὸς, κυρία Ἄννα. **ANNA** ἀπομάσσοισα τὰ δάκρυά της Σεῖς εἶσθε, κύριε Κωνσταντίνε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Κλαίετε;

ANNA

"Ὅχι, κατὶ ἐνθουμήτην.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄ, κυρία Ἄννα, πρὸς Θεοῦ, μὴ λυπῆσθε... κ' ἐγὼ ἤρχόμην...

ANNA

Λίγεται, τί εἶνε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον δὲν πρέπει νὰ τὸν πάρετε... αὐτὸς ἐπιμένει νὰ σᾶς πάρῃ...

ANNA

Νὰ μὲ πάρῃ; μείνετε ἡσυχος καὶ δὲν θὰ γίνῃ αὐτό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *πεφοβισμένος*

Ἄ!

ANNA

Δὲν πιστεύω νὰ μὲ θεωρῆτε τόσον ἀπλῆν, ὥστε νὰ συγκατανεύσω εἰς αὐτὸν τὸν γάμον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *ἐντρομος*

Ἐν τούτοις μοῦ ὑπεσχέθητε....

ANNA *μειδιῶσα*

Ἄ! μὴ φοβῆσθε σεῖς εἶσθε ἐλεύθερος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα της*

Ἄ, σὰς εὐχαριστῶ.

ANNA *καθημένη*

Ἐπιμένει λοιπόν;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅυ καὶ πῶς μάλιστα. Τὸ τί μοῦ ἔλεγε τώρα εἶε ἀδιήγητα.

ANNA

Ἄπ' ἐκείναις ταῖς ἀβραπταῖς ποῦ ἔλεγε καὶ πρωτίτερα;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Χειρότεραις, πολὺ χειρότεραις. Μὰ τραλλὸς εἶνε; ἀνόητος; εἶνε; τί εἶνε;

ANNA

"Ὅτι θέλετε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καλὴ σεῖς πῶς ἀπεφασίσατε ἀμείως ἀμείως.

ANNA

Είχα τὸν λόγον μου. Βλέπω ὅμως ὅτι πρέπει ἀλλέως νὰ οικονομήσω τὰ πράγματα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ποῖα πράγματα;

ANNA

Μίαν χάριν θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μευ κάμντε, κύριε Κωνσταντῖνε, δὲν πιστεύω νὰ μου τὴν ἀρνηθῆτε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ὅ,τι θέλετε, κυρία μου.

ANNA

Πόσον καιρὸν θὰ μείντε ἀκόμη ἐδῶ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὰ . . . μὰ . . .

ANNA

"Ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, σὰς ἐννοῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ὅχι, δὰ, κυρία "Αννα.

ANNA

Δὲν σὰς ἀδικῶ, ἀφοῦ ἀγαπᾶτε· ἀλλὰ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μείντε τοῦλάχιστον δεκαπέντε ἡμέρας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Δεκαπέντε; εὐχαρίστως, καὶ εἴκοσι ἂν θέλετε.

ANNA

"Ὅχι, δεκαπέντε ὑποθέτω ὅτι ἀρκοῦν· ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον, μίαν παράκλησιν ἀκό-

μη. Σὰς πειράζει· νὰ σὰς καλῶ μνηστῆρα μου πάντοτε:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πῶς;

ANNA

Δὲν θὰ ἦσθε, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ φαίνωμαι μνηστῆσας εἴτε φύγη εἴτε δὲν φύγη αὐτὸς ὁ τρελλός.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὰ δηλαδὴ. . .

ANNA

Σὰς παρακαλῶ ἔχω λόγους ἰσχυροτάτους διὰ νὰ σὰς τὸ ζητῶ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ὅπως θέλετε.

ANNA

Σὰς εὐχαριστῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: *ἰδίᾳ*

Τι λόγον ἔχει ἀρα γε;

ΣΚΗΝΗ ΚΓ'.

Οἱ ΑΝΔΡΕΑ, ΘΑΝΟΣ.

ΘΑΝΟΣ

Μὲ συγχωρεῖτε, σὰς διακόπτω ἴσως, ἀλλὰ δὲν εὗρισκω τὸν πατέρα σας, κυρία "Αννα, εἶνε τόσον μεγάλος ὁ κῆπος αὐτός.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Εἶνε εἰς τὸ λεοντάρι, ἂν θέλετε νὰ σὰς ὀδηγήσω.

ΘΑΝΟΣ

"Α, κύριε Κλεόδημε, δὲν σὰ: ἀνεγνώρισα, σὰς ζητῶ συγγνώμη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πῶς εἶσθε;

ΘΑΝΟΣ

Πολὺ καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Θέλετε νὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸ λεοντάρι;

ΘΑΝΟΣ

"Ερχομαι ἀπ' ἐκεῖ· δὲν εἶνε κανεὶς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καθίστε, τώρα ὅπου καὶ ἂν ᾔνε ἐδῶ θὰ ἔλθῃ.

ΘΑΝΟΣ

Δὲν σὰς ἐνοχλῶ;

ANNA

"Ἡ ἐρώτησίς σας εἶνε πολὺ προκλητικὴ,

ΘΑΝΟΣ καθήμενος

"Ὅχι δὰ. . .

ANNA

Καὶ εἴρων συγχρόνως.

ΘΑΝΟΣ

Σὰς βεβαιῶ ὅτι. . .

ANNA

Θέλετε νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι μὰς ἐνοχλεῖτε;

ΘΑΝΟΣ

Δηλαδὴ. . .

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΛΕΩΝ ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(* Ἴδε προηγ. φύλλον) (*)

ANNA

Εἰς τὸ σπίτι μου δὲν θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ποτέ.

ΘΑΝΟΣ

"Αδιάφορον, εἶνε ὡς νὰ μοῦ τὸ ἐλέγατε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *ἰδίᾳ*

"Ε, ἔ! καλὰ τὸ ἐμάνταμα.

ΘΑΝΟΣ

Καὶ μένετε εἰς τὰς Ἀθήνας πάντοτε, κύριε Κλεόδημα;

(* ΠΡΟΣΩΠΑ.—Κωνσταντῖνος.—Θάνας.—Χαρμίδης.—Πολπίτας.—Ἄννα.—Βασίλης κτ. κτ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Οχι, κυρίε μου, εἰς τὴν Βλαχίαν.

ΘΑΝΟΣ

"Α, ναι, ἔχετε δίκαιον, μοῦ τὸ εἶπατε χθὲς βράδυ. εἶμαι ἀφηρημένος. (*ἰδίᾳ ἐγειρόμενος*) Τι διάβολο, δὲν θὰ συνέλθω ἀκόμη; Θὰ κάμω καμμίαν ἀνοησίαν ἐπὶ τέλους.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *πλησιάζων*
τὴν Ἄνναν

Τι ἔχει, διατὶ φαίνεται τόσο τεταραγμένος;

ANNA

Δὲν ἤξεύρω.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *ἀπερχόμενος τὴν σκηνὴν*

"Α, αἱ τῶρα ἐννοῶ τὸν ἰσχυρότατον λόγον.

ΘΑΝΟΣ

"Επὶ τέλους δὲν θὰ ἴδῳ αὐτὸν τὸν νέον μνηστῆρά σας; κυρία μου. Δὲν φαντάζεσθε πόσον ἐπιθυμῶ νὰ τὸν γνωρίσω ὁ πατήρ σας μοῦ τὸν παρέστησεν ὡς τὸν φοβερώτερον τῶν ἀνθρώπων ποῦ εἶνε; σᾶς βεβαίῳ ὅτι ἀκόμη γελῶ ἐνθυμούμενος ὅσα μοῦ εἶπε.

ANNA

Μὴ λησμονῆτε ὅτι εἶνε μνηστῆρ μου· εἶνε περιττὸν νὰ γελᾶτε.

ΘΑΝΟΣ

Δὲν τὸ λησμονῶ, κυρία μου, δὲν τὸ λησμονῶ· ἐκ τούναντιού μάλιστα σᾶς συγχάιρω

διὰ τὴν ἀπόκτησιν. Ἄλλ' ἀπορῶ μὲ τὸν κύριον Κλεόδημον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ *κατερχόμενος*

Πῶς εἶπατε;

ΘΑΝΟΣ

"Απορῶ πῶς ἠνέχθητε νὰ διαλυθῇ ὁ ἀβραβῶν σας τόσο ἀποτόμως.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Δὲν διελύθη, κυρίε μου· εἶμαι πάντοτε ὁ μνηστῆρ τῆς κυρίας Ἄννας. (*ἰδίᾳ*) Διὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀκόμη.

ΘΑΝΟΣ *ἐκπληκτος*

Πῶς; ὁ μνηστῆρ τῆς; ἐκ νέου; Μὲ συγχωρεῖτε δὲν τὸ ἤξευρα. Λοιπὸν ἐπανήλθατε εἰς τὸν πρῶτον καὶ χωρὶς νὰ φύγω; Βλέπετε ὅτι εἶχα δίκαιον;

ANNA *ὑγειρομένη*

"Οχι, κυρίε μου, ἔχετε ἀδίκον, διότι ὁ κύριος ἀπατάται· δὲν εἶνε μνηστῆρ μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πῶς . . .

ΘΑΝΟΣ

"Αναμφισβόλως εἰς τῶν τριῶν ἐμπαίζετ' ἐδῶ.

ANNA

Καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε οὔτε ὁ κύριος οὔτ' ἐγῶ.

ΘΑΝΟΣ

Τότε, βεβαίως, εἴμ' ἐγῶ.

ANNA *ἀπερχομένη*

Πολὺ πιθανόν.

ΣΚΗΝΗ ΚΔ'.**ΘΙ ΑΝΑΤΙΚΡΑ, πλὴν τῆς ΑΝΝΗΣ.****ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ** *ιδίᾳ*

"Εγόμεν καὶ ἀπ' αὐτά! πρίπει ν' ἀγαπῶνται παρὰ πολὺ.

ΘΑΝΟΣ

Κύριε Κλεόδημα, μὲ συγχωρεῖτε, δὲν σὰς γνωρίζω πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία σας δὲν μ' ἀπατά· εἴθε τιμίος νέος. Δύνασθε νὰ μ' ἐξαγάγητε τοῦ λαθουρίνου εἰς τὸν ὅποιον εὐρίσκομαι;

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ

Εὐχαρίστως, κύριέ μου, εἰν δύναμαι.

ΘΑΝΟΣ *καθήμενος*

Θὰ δυνηθῆτε. Καθίσατε, σὰς παρακαλῶ.

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ *καθήμενος, ιδίᾳ*

Διάβολε, τὸ πρᾶγμα λαμβάνει ἄλλην τροπὴν.

ΘΑΝΟΣ

Ὑποθίτω ὅτι φαίνομαι πολὺ τεταραγμένος καὶ εἶμαι πραγματικῶς. Δὲν ἤξεύρω ἂν ἐννοῆτε τὴν ταραχὴν μου· εἰν ἡγαπήσατέ ποτε θὰ τὴν ἐννοῆτε. Εἴθε ἢ δὲν εἴθε μνηστῆρ τῆς κυρίας Ἄννας;

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σὰς ἀπευθύνω κ' ἐγὼ μίαν ἐρώτησιν. Ἐν τίνι δικαιώματι μ' ἐρωτᾶτε καὶ ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα;

ΘΑΝΟΣ

Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἐννοῆτε τὸν λόγον, ὅστις μὲ κινεῖ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην. Διὰ νὰ ἔλθω ἐγὼ σήμερον ἔδω καὶ μεθ' ὅσα εἶδατε καὶ ἠκούσατε νὰ μὴ φεύγω ἀκόμη πρίπει κατὶ νὰ μοῦ συμβαίη. Εἴθε ἢ δὲν εἴθε μνηστῆρ τῆς;

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ

Εἶμαι.

ΘΑΝΟΣ

Ἄ, μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη. Πρὶν ἢ ἔλθητε ἐκ Βλαχίας ἐγνωρίζατε τὴν Ἄνναν;

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Οχι.

ΘΑΝΟΣ

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ φωτογραφιῶν ἐγένετο τὸ συνοικεσίόν σας;

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μάλιστα.

ΘΑΝΟΣ

"Ὡστε πρὶν τὴν ἰδέητε οὐδὲ ὑπῆρχε κἀν μεταξὺ σας σύνδεσμος.

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ

Κανείς.

ΘΑΝΟΣ

Τὴν ἀγίπατε σήμερον;

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ *ἐγειρόμενος*

Μὲ συγχωρεῖτε νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι μοῦ κάμνετε παραδόξους ἐρωτήσεις. Δὲν

ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίζω πολὺ καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τοὺς λόγους σας.

ΘΑΝΟΣ

Καθίσατε, σὰς παρακαλῶ, θὰ σὰς τοὺς εἶπῶ.

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ *καθήμενος*

Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ τοὺς μάθω.

ΘΑΝΟΣ

Κύριε Κωνσταντίνε· λυποῦμαι ὅτι θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κτυπηθῶ μαζὶ σας.

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ *ἀναγεννασόμενος*

Νὰ κτυπηθῶμεν

ΘΑΝΟΣ

Ἐδῶ παίζεται κομφόλια, τῆς ὁποίας τὸ παίγνιον εἶμ' ἐγὼ.

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ

Σεῖς;

ΘΑΝΟΣ

Καὶ ἐπειδὴ πρώτην φορὰν μοῦ συμβαίνει τοῦτο εἰς τὸν βίον μου, ἐπιθυμῶ νὰ ᾖ καὶ ἡ τελευταία. Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἐννοῆσατε ὅτι ἀγαπῶ τὴν Ἄνναν.

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τὸ ἠννόησα, κύριέ μου, τὸ ἠννόησα.

ΘΑΝΟΣ

Χαίρω πολὺ. Ἐξακολουθῶ. Ἡ ἀποτύρσις ἢ μονομαχοῦμεν.

ΚΩΝΕΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πῶς εἶπατε;

ΘΑΝΟΣ

Ἡ ἀποσύρσις οἰκιοθελῶς ἢ μονομαχοῦμεν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἀγαράχως

Ἡ ἀποσύρσις ἢ μονομαχοῦμεν.

ΘΑΝΟΣ

Μοῦ φαίνεται: ὅτι ὀμιλῶ εὐκρινῶς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Εὐκρινέστατα. Ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπάντησιν ἀμείσως;

ΘΑΝΟΣ ἐχειρόμετος

Σᾶς εἶδω προθεσμίαν μισῶ ἔρας, δύο τὸ πολὺ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμείσως. Καθίσατε, σᾶς παρακαλῶ. Ὅπως σᾶς ἤκουσα, ἐλπίζω νὰ μ' ἀκούσετε.

ΘΑΝΟΣ καθήμετος

Δὲν ἀμφισβάλω ὅτι θὰ ἦθε σύντομος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅσον δύναμαι Ἡ ἀπαίτησις τὴν ὅποιαν ἔχετε εἶνε οὐχὶ ὀλίγον, ἀλλὰ πολὺ παράλογος.

ΘΑΝΟΣ

Κύριε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐξηγουμαι. Ἰποθέτω ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν Ἄνναν πρὸ π.λλοῦ.

ΘΑΝΟΣ

Πρὸ εἰς ἱτῶν. κύριε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πρὸ εἰς ἱτῶν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα εἰλείπατε.

ΘΑΝΟΣ

Τέσσαρα ἔτη μόνον λείπω, μόνον τέσσαρα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἔστω καὶ τέσσαρα ἔρχεσθε ὅμως σήμερον νὰ τὴν ζητήσητε, τοῦτο τὸ ὑποθέτω πάντοτε, διότι δὲν ἤξεύρω ἂν τὴν ἐζητήσατε, εὐρίσκατε ὅμως αὐτὴν ἠρξάμενοι σήμερον. ἔρχεσθε δηλαδὴ κατόπιν ἐρωτῆς, ἐγὼ τί σᾶς πταίω; Θέλετε ν' ἀποσυρῶ, ἐγὼ δὲν ἀποσύρομαι.

ΘΑΝΟΣ

Θ' ἀποσυρῆτε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ διότι μοῦ τὸ λέγετε ἀκόμη ἐγὼ δὲν τὸ κάμνω· τότε μοῦ ζητεῖτε μονομαχίαν, ἀλλ' οὕτε τοῦτο δὲν γίνεται, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ. ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς σταίλω ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἤλθατε.

ΘΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Ἐχει δικαίον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Βλέπω μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι σκέπτεσθε ἀναγνωρίζετε ὡς ὀρθὰς τὰς παρατηρήσεις μου· ἐάν δὲν τὰς ἀναγνωρίσητε-θὰ

λυπηθῶ πολὺ. Δὲν σᾶς ὀμιλῶ μὲ πρόθεσιν νὰ σᾶς ταπεινώσω· εἶμαι εὐκρινῆς καὶ ἂν εὐρίσκαμην, εἰς τὴν εὐρίσκασθε θείσιν καὶ μοῦ ἐλέγχατε ὅτι σᾶς λέγω δὲν θὰ ἐσκαπτόμην πλέον.

ΘΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Τί ζητῶ ἐγὼ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; τί θελῶ; εἶμαι ἀνόητος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Δὲν ἀμφισβάλω ὅτι...

ΘΑΝΟΣ διακόπτων αὐτὸν

Ἐχετε δικαίον, πολὺ δικαίον· πεῖθομαι. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανὲν ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα. Μὴ συγχωρεῖτε, ἴσως τὴν ἀγαπᾶτε, ζήσατε λοιπὸν εὐτυχεῖς. Χαίρετε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μίαν στιγμὴν, μίαν στιγμὴν σᾶς παρακαλῶ. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπεθύμουν τὸ κατώρθωσα· ἐπεθύμουν δηλαδὴ νὰ σᾶς ἰδῶ σκαπτόμενον λογικῶς· τῶρα θὰ σᾶς εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἶμαι πλέον ὁ μνηστὴρ τῆς Ἄννας.

ΘΑΝΟΣ περιχαρῆς

Δὲν εἶθε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅχι· ἤμην μέχρι τῆς σήμερον καὶ εἶχα πάντοτε τὴν ἐλπίδα νὰ μὴ τὴν νυμφευθῶ ποτέ, διότι ἐπὶ τίλους θὰ προσκάλουν πρὸ τοῦ γάμου τὰ γυμνάσια τινὰ σκηνῆν, ἥτις θὰ ἐπήγα-

κιν ἀφρόκτως τὴν διάλυσιν τοῦ ἀβραβῶνος. Εὐτυχῶς δὲν ἤλθαμεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, διότι τὰ πράγματα ἤλλαξαν φάσιν. Ἐβθασε σήμερον ὡς Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, ἐνῶ δὲν τὸν ἐπερίμενα, ὁ τρελλὸς αὐτὸς ζακουθινὸς, ἐξεφρόβισε τὸν πρῶτον πενθερόν μου, πρᾶγμα εὐκολώτατον, καὶ τοιουτοτρόπως διελύθη ὁ ἀβραβῶν.

ΘΑΝΟΣ

Εἶνε λοιπὸν διαλελυμένος ὁ ἀβραβῶν, ἡ Ἄννα εἶνε ἐλευθερά;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄπὸ ἐμῆ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπὸ αὐτῶν.

ΘΑΝΟΣ

Ἄ, εἶνε αὐτὸς... ναί... Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Κωνσταντίνε. Δὲν μοῦ λέγετε ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν εἰς τὸ σπίτι; ἔχω ἀφήσει τὸ καπέλλον μου καὶ τὸν ἐπενδύτην μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Φεύγετε;

ΘΑΝΟΣ

Εἶνε ἡ καλλιτέρα δουλειὰ τὴν ὁποῖαν ἔχω νὰ κάμω. Οἱ λόγοι σας τοῦτο τὸ καλὸν εἶχον ὅτι μὲ ἔκαμαν νὰ συνέλθω. Ἄς ζήσῃ εὐτυχῆς ἡ Ἄννα μετ' αὐτοῦ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὰ αὐτὸς εἶνε γαλοῖος· ὑποθέτετε ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν πάρῃ; Ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ

τὸ ἐμποδίσω τὸ συνοικέσιον αὐτό. Εἶνε κρίμα νὰ χαθῇ ἡ Ἄννα.

ΘΑΝΟΣ

Τώρα εἶνε πολὺ ἀργά, συνῆλθον ὅπως διόλου. Ἄπ' ἐδῶ λοιπὸν κατ' εὐθείαν;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μά...

ΘΑΝΟΣ

Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Κωνσταντίνε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅχι, θὰ στρέψετε ἀριστερᾶ.

ΘΑΝΟΣ

Σᾶς εὐχαριστῶ.

ΣΚΗΝΗ ΚΕ'.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, καὶ εἶτα ΧΑΡΜΙΑΗΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Παράδοξος ἀνθρώπος ἀληθῶς, ἀλλὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἂν φύγῃ τώρα βεβαίως θὰ ἐπανεέλθῃ αὐριον, ἂν δὲν ἔλθῃ ἀπόψε.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ποῦ εἶνε ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ Ἄννα, Κωνσταντίνε, μήπως τὴν εἶδες;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τώρα ἡμεθεα μαζῆ.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Καλὰ ποῦ σ' εὐρίσκω ὅμως· πότε θὰ γράψῃς τοῦ πατρός σου; τί θὰ τοῦ γράψῃς; πρέπει νὰ τοῦ γράψῃς τὰ πράγματα ὅπως συνέ-

βησαν, νὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι χωρὶς νὰ θέλω ἡναγκάσθην νὰ διαλύσω τὸν ἀβραβῶνα, ὅτι ὁ Πολπίτας εἶνε θηρόν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πολὺ καλὰ, ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ γράψω τοῦ πατέρα, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τί συμφωνίαν;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Θάνος ἀγαπᾷ τὴν Ἄνναν καὶ πρέπει αὐτὸς νὰ τὴν πάρῃ.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Πρέπει, πρέπει νὰ κάμῃς τὴν δουλειὰ σου· αὐτὸ πρέπει· κ' ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν νὰ μὴ φυτρῶνῃς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ λοιπὸν θὰ τὴν πάρῃ ὁ Πολπίτας; Καλὰ θὰ κάμῃτε νὰ τὸν παραδώσετε εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἄχ! καὶ ἂν σ' ἀκούσῃ, δυστυχισμένε, τί κακὸ ἔχεις νὰ πάθῃς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Δὲν πιστεύω.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Χάπ! μία θὰ κάνῃ κ' ἐραγοσθηκῆς ὅλος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Κύριε Χαρμιάδη, δὲν πρέπει νὰ κάμῃτε ποτὲ τῆς δουλειαῖς σας μόνος σας, διότι εἶσθε

ΘΑΝΟΣ

Ἡ ἀποσύρθησις οἰκαιοθελῶς ἢ μονομαχοῦμεν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἀγαράχως

Ἡ ἀποσύρομαι ἢ μονομαχοῦμεν.

ΘΑΝΟΣ

Μοῦ φαίνεται ὅτι ὀμιλῶ εὐκρινῶς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Εὐκρινίστατα. Ἐπιθυμοῦμαι νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπάντησιν ἀμείσως;

ΘΑΝΟΣ ἐχειρόμενος

Σᾶς εἶδω προθεσμίαν μίσης ἡρας, δύο τὸ πολὺ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμείσως. Καθίσατε, σᾶς παρακαλῶ. Ὅπως σᾶς ἤκουσα, ἐλπίζω νὰ μ' ἀκούσετε.

ΘΑΝΟΣ καθήμενος

Δὲν ἀμφισβάλω ὅτι θὰ ἦσθε σύντομος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅσον δύναμαι Ἡ ἀπαίτησις τὴν ὁποίαν ἔχετε εἶνε οὐχὶ ὀλίγον, ἀλλὰ πολὺ παράλογος.

ΘΑΝΟΣ

Κύριε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐξηγοῦμαι. Ὑποθίτω ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν Ἄνναν πρὸ πολλοῦ.

ΘΑΝΟΣ

Πρὸ εἰς ἐπιῶν. κύριε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πρὸ εἰς ἐπιῶν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα εὐλαίπατα.

ΘΑΝΟΣ

Τίσσορα ἔτη μόνον λείπω, μόνον τέσσαρα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἔστω καὶ τέσσαρα· ἔρχεσθε ὅμως σήμερον νὰ τὴν ζητήσετε, τοῦτο τὸ ὑποθίτω πάντοτε, διότι δὲν ἤξεύρω ἂν τὴν ἐζητήσατε, εὐρίσκατε ὅμως αὐτὴν ἡ ἡραβωτισμένην· ἔρχεσθε δηλαδὴ κατόπιν ἑορτῆς, ἐγὼ τί σᾶς πταίω; Θέλετε ν' ἀποσυρθῶ, ἐγὼ δὲν ἀποσύρομαι.

ΘΑΝΟΣ

Θ' ἀποσυρθῆτε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ διότι μοῦ τὸ λέγετε ἀκόμη ἐγὼ δὲν τὸ κάμνω· τότε μοῦ ζητεῖτε μονομαχίαν, ἀλλ' οὕτε τοῦτο δὲν γίνεται, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ. ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς σταίλω ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἤλθετε.

ΘΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Ἔχει δικαίον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Βλέπω μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι σκέπτεσθε ἀναγνωρίζετε ὡς ὀρθὰς τὰς παρατηρήσεις μου· ἐὰν δὲν τὰς ἀναγνωρίσητε—θὰ

λυπηθῶ πολὺ· Δὲν σᾶς ὀμιλῶ μὲ πρόθεσιν νὰ σᾶς ταπεινώσω· εἶμαι εὐκρινῆς καὶ ἂν εὐρίσκαμην, εἰς τὴν εὐρίσκασθε θέσιν καὶ μοῦ ἐλέγητε ὅτι σᾶς λέγω δὲν θὰ ἐσκεπτόμην πλέον.

ΘΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Τί ζητῶ ἐγὼ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; τί θελῶ; εἶμαι ἀνόητος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Δὲν ἀμφισβάλω ὅτι...

ΘΑΝΟΣ διακόπτων αὐτὸν

Ἔχετε δικαίον, πολὺ δικαίον· πεῖθομαι. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανὲν ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα. Μὴ συγχωρεῖτε, ἴσως τὴν ἀγαπᾶτε, ζήσατε λοιπὸν εὐτυχεῖς. Χαίρετε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μίαν στιγμὴν, μίαν στιγμὴν σᾶς παρακαλῶ. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπεθύμουν τὸ κατώρθωσα· ἐπεθύμουν δηλαδὴ νὰ σᾶς ἰδῶ σκεπτόμενον λογικῶς· τῶρα θὰ σᾶς εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἶμαι πλέον ὁ μνηστὴρ τῆς Ἄννας.

ΘΑΝΟΣ περιχαρῆς

Δὲν εἶσθε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅχι· ἤμην μέχρι τῆς σήμερον καὶ εἶχα πάντοτε τὴν ἐλπίδα νὰ μὴ τὴν νυμφευθῶ ποτέ, διότι ἐπὶ τίλους θὰ προσκάλουν πρὸ τοῦ γάμου τὴν ἀγικὴν τινα σιτηνὴν, ἥτις θὰ ἐπήγα-

κην ἀφρεύκτως τὴν διάλυσιν τοῦ ἀρραβῶνος. Εὐτυχῶς δὲν ἤλθामεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, διότι τὰ πράγματα ἤλλαξαν φάσιν. Ἐρῆσσε σήμερον ὡς Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, ἐνῶ δὲν τὸν ἐπερίμενα, ὁ τρελλὸς αὐτὸς ζακυνθινός, ἐξερρόβισε τὸν πρήϊον πενθερόν μου, πρᾶγμα εὐκολώτατον, καὶ τοιοῦτοτρόπως διελύθη ὁ ἀρραβῶν.

ΘΑΝΟΣ

Εἶνε λοιπὸν διαλελυμένος ὁ ἀρραβῶν, ἢ Ἄννα εἶνε ἐλευθέρη;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄπὸ ἐμεῖ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπὸ αὐτόν.

ΘΑΝΟΣ

Ἄ, εἶνε αὐτὸς... ναί... Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Κωνσταντίνε. Δὲν μοῦ λέγατε ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν εἰς τὸ σπίτι; ἔχω ἀφήσει τὸ καπέλλον μου καὶ τὸν ἐπενδύτην μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Φεύγετε;

ΘΑΝΟΣ

Εἶνε ἡ καλλιτέρα δουλειὰ τὴν ὄποιαν ἔχω νὰ κάμω. Οἱ λόγοι σας τυῦτο τὸ καλὸν εἶχον ὅτι μεῖ ἔκαμαν νὰ συνέλθω. Ἄς ζήσῃ εὐτυχῆς ἡ Ἄννα μετ' αὐτοῦ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὰ αὐτὸς εἶνε γελοῖος. ὑποθίτετε ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν πάρῃ; Ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ

τὸ ἐμποδίσω τὸ συνοικέσιον αὐτό. Εἶνε κρίμα νὰ χαθῆ ἡ Ἄννα.

ΘΑΝΟΣ

Τώρα εἶνε πολὺ ἀργά, συνῆλθον ὅπως διόλου. Ἄπ' ἐδῶ λοιπὸν κατ' εὐθείαν;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μά...

ΘΑΝΟΣ

Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Κωνσταντίνε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅχι, θὰ στρέψετε ἀριστερᾶ.

ΘΑΝΟΣ

Σᾶς εὐχαριστῶ.

ΣΚΗΝΗ ΚΕ'.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, καὶ εἶτα **ΧΑΡΜΙΑΗΣ**.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Παράδοξος ἄνθρωπος ἀληθῶς, ἀλλὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἂν φύγῃ τώρα βεβαίως θὰ ἐπαπέλθῃ αὐριον, ἂν δὲν εἴθῃ ἀπόψε.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ποῦ εἶνε ἐπὶ τίλους αὐτὴ ἡ Ἄννα, Κωνσταντίνε, μήπως τὴν εἶδες;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τώρα ἤμεθα μαζῆ.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Καλὰ ποῦ σ' εὕρισκω ὅμως. πότε θὰ γράψῃς τοῦ πατρός σου; τί θὰ τοῦ γράψῃς; πρέπει νὰ τοῦ γράψῃς τὰ πράγματα ὅπως συνέ-

βησαν, νὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι χωρὶς νὰ θέλω ἤναγκάσθην νὰ διαλύσω τὸν ἀρραβῶνα, ὅτι ὁ Πολπίτας εἶνε θηρίον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Πολὺ καλὰ, ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ γράψω τοῦ πατέρα, ἀλλὰ μεῖ μίαν συμφωνίαν.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τί συμφωνίαν;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Θάνος ἀγαπᾷ τὴν Ἄνναν καὶ πρέπει αὐτὸς νὰ τὴν πάρῃ.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Πρέπει, πρέπει νὰ κάμῃς τὴν δουλειὰ σου. αὐτὸ πρέπει κ' ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν νὰ μὴ φυτρῶνῃς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ λοιπὸν θὰ τὴν πάρῃ ὁ Πολπίτας; Καλὰ θὰ κάμῃτε νὰ τὸν παραδώσετε εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἄχ! καὶ ἂν σ' ἀκούσῃ, δυστυχισμένε, τί κακὸ ἔχεις νὰ πάθῃς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Δὲν πιστεύω.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Χάπ! μία θὰ κάνῃ κ' ἐραγῶθηκες ὅλος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Κύριε Χαρμιάη, δὲν πρέπει νὰ κάμῃτε ποτὲ τῆς δουλειᾶς σας μόνος σας, διότι εἶσθε

πολύ εὐπιστος, διότι δὲν γνωρίζετε τοὺς ἀνθρώπους.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Κύριε Κωνσταντίνε, δὲν ἤξεύρατε τί σῶς γίνεταί.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καλά.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Καλάθια καὶ κοφίνια.

ΣΚΗΝΗ ΚΣΤ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ, ANNA.

ANNA

Τί με θέλεις πατέρα; ὁ Στάμος μου ἔλαγε πῶς μ' ἐζητοῦσες.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

"Αννα μου πῆγαινε μιὰ στιγμή νὰ γράψης τοῦ νονοῦ σου νὰ ἔλθῃ χωρὶς ἄλλο τὴν κυριακὴ τὸ πρωτὶ, διότι τὴν κυριακὴ τὸ βράδυ θὰ γίνῃ ὁ γάμος.

ANNA Ἐντρομος

Τὴν κυριακὴν;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τί περιμένομεν; ὅλα εἶνε ἔτοιμα· μήπως δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν κυριακὴν μὲ τὸν Κωνσταντίνον; Ἐπειτα μοῦ τὸ ἔθεσαν ὡς ὄρον αὐτός· τί με κυττάζεις;

ANNA

Καλὲ πατέρα, μὲ τὰ σωστά σου ὁμιλεῖς;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

"Ἄμ' τί με τὰ μισά μου;

ANNA

"Ὅτι θὰ πάρω ἐγὼ αὐτὸν τὸν γελοῖον;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Γελοῖον; μὲ συγχωρεῖς, κυρία μου· τὴν κυριακὴν θὰ γίνῃ ὁ γάμος.

ANNA

Τὴν κυριακὴν!

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Τὴν κυριακὴν μάλιστα. "Ἄκουσε, κόρη μου, τὸ πρωτὶ σοῦ ἐσυγχώρησα τὴν ἀνοησίαν σου, τὰρα ὁμως μὴ νομίσῃς ὅτι ἔμπορεῖς νὰ μοῦ εἰπῆς ὄχι.

ANNA

Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, πατέρα, αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον δὲν τὸν πένω.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Θὰ τὸν πάρῃς.

ANNA

Δὲν θὰ τὸν πάρω

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Θὰ τὸν πάρῃς καὶ θὰ εἰπῆς κ' ἓνα τραγοῦδάκι.

ANNA

Πατέρα, μὴ με ἀπαλπίζῃς, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶνε γελοῖος.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

"Ὁ κύρ Κωνσταντίνος ἀπ' ἐδῶ τὰ φτιάχνει

αὐτά. Πῆς τοῦ κύρ Κωνσταντίνου νὰ φυλάγεται, γιατί αὐτός δὲν τῶχει τίποτε νὰ τὸν φουστῆξῃ καὶ νὰ χαθῇ. Φοῦ κάνει καὶ μεριάζει ὁ Βορειῆς.

ANNA

Μὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ δὲν ἐννόησες ἀκόμη ὅτι εἶνε ψεύστης, τυχοδιώκτης, ἀνόητος, τρελλός;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Αὐτὰ ποῦ λέγει, κυρία μου, εἶνε ὅλα ἀλήθειαις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Ἄ, ὅσον θὰ γιὰυτὸ εἶμαι κ' ἐγὼ σύμφωνος· εἶνε ἀλήθειαις πρώτης ποιότητος, διότι ὑπάρχουν καὶ ἀλήθειαις δευτέρας.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Μοῦ εἶπεν ἐμένα πράγματα ποῦ ἐσηκώθηκεν ἡ τρίχα μου. Τέτοιο καλληκάρει δὲ ματαφάνηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ἀφοῦ μοῦ ἔτυχε νὰ τὸν βάλω στὸ σπῖτι μου δὲν θὰ τὸν κἀνω ἐγὼ γαμπρό μου; τί κολοκύθια μοῦ λιτε;

ANNA

Δὲν πέρνει ἀπὸ λόγους.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

"Αννα κάτω εἶνε τὰ φέσια του.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

"Ἐπειτα συλλογίσου. "Αννα μου, ἄλλο πρᾶγμα, ὅτι ἂν δὲν γίνῃ μᾶς ἔραγε· δεύτερο

λόγο δὲν ἔχει. Μόδου ἔλαμα μιὰ φορὰ καὶ
μὰς ἐρούφηξίς πρώτος θὰ πάγω ἐγὼ βασιτῆ
ἢ καρδιά σου νὰ μὴ ἰδῆς κομμάτια κόρη μου;

ANNA

Πατέρα, τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποῦ λέγεις;

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Ἴψα ἐτελείωται, δευτέρου λόγου δὲν ἔχει· θὰ
τὸν πάρῃς.

Ὁ Μῶν βρονχῶται.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ

Παναγία μου Παναγία μου, μ' αὐτὸ τὸ
λεοντάρι.

Ἐξέρχεται τρέχων.

ΣΚΗΝΗ ΚΖ'.

Οἱ ΔΟΥΛΟΙ, πλὴν τοῦ ΧΑΡΜΙΑΔΟΥ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τί μὴ κωτταζοτε;

ANNA

Μήπως ἔπαθε τίποτε ὁ πατέρας μου;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ γελῶν

Εἶνε ἀνω κάτω τὰ φέσια του.

ANNA

Μὴ γελᾶτε, διότι ἐγὼ δὲν γελῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄ, μὰ ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ πάρτε τὸ πρᾶγ-
μα ἐπὶ τὸ κωμικώτερον.

ANNA

Μάλιστα, νομίζετε ὅτι εἶνε εὐτόλον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Διατὶ στενοχωρησιθε;

ANNA

Διότι τὸν ἰσῦρω ἐγὼ τὸν πατέρα καὶ ἡ-
ξῶρω τί ἐπρόβηξα ὅταν...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅταν, τί ὅταν... κάτὶ ἤθελατε νὰ εἰ-
πῆτε...

ANNA γελῶσα

Τίποτε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Γελᾶτε;... ἔμπρός θάρρος, μοῦ φαίνεται
ὅτι κάτὶ ἐνόησα... ὅταν ἤρραδιονίσθητε
μαζὶ μου;

ANNA

Οὐ, ἀφῆστε τώρα τὰς ἀστειότητας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄ, μὰ ἐδῶ κάρνομεν καὶ ἀνακαλύψεις.
Λοιπὸν εἶχατε ἱστορίας;

ANNA

Κύριε Κωνσταντίνε, σᾶς παρακαλῶ δὲν
εἶνε καιρὸς τώρα· βλέπετε ποῖος κίνδυνος μ'
ἐπαπειλεῖ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καλὴ, στενοχωρησιθε δι' αὐτό;

ANNA

Ὅχι παίζομεν

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ δὲν τὸν στρώνω ἐγὼ στὸ ξύλο, νὰ τὸν

κάρω νὰ φύγῃ ἀπὸ δεκαεννέα μερηαὶς αὐτὸν
τὸν κύριον Πολπίταν;

ANNA

Τί ὄρα φεύγει τὸ λεωφορεῖον;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Διατὶ;

ANNA

Θὰ πάγω εἰς τὴν θείαν μου· θὰ τῆς τὰ
εἰπῶ ὅλα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καλὴ δὲν βαρύνεσθε;

ANNA

Μὰ, μὴ γελᾶτε· κύριε Κωνσταντίνε· ἐμὲ
μοῦ ἔρχεται νὰ κλαύσω.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅχι δι' αὐτὸ βεβαίως· ἴσως ἔχετε ἄλλους
λόγους.

ANNA

Ἐγὼ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τοὺς ἰσχυροτάτους ἐκείνους λόγους, τοὺς
ὁποίους δὲν ἤθελᾶτε νὰ μοῦ εἰπῆτε πρὸ
λίγου.

ANNA

Ποίους λόγους;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐγὼ ἤμην εὐλικρινὴς· καὶ σᾶς εἶπα τί
μοῦ συμβᾶνε· δὲν ἤμεθα καλοὶ φίλοι; διατὶ

δὲν μοῦ λέγετε καὶ σὺς ὅτι σὰς ἀγαπᾷ
ὁ κύριος Θάνας;

ANNA

Ἐγώ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ ἔμμανῶς μάλιστα.

ANNA

Ἔισθε πολὺ ἀπατημένοις, κύριε Κωνσταν-
τίνε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Νομίζετε;

ANNA

Ἀφήσατε αὐτὴν τὴν ὄμιλιν, σὰς παρη-
καλῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὅχι δὲν τὴν ἀρίστην ἐνδιαφέρομαι καὶ πολὺ
μάλιστα. Ἀφ' ἐνὸς γνωρίζω πόσον ὁ Θάνας σὰς
ἀγαπᾷ, καὶ ἀφ' ἑτέρου βλέπω πόσον σὺς τὸν
ἀγαπάτε.

ANNA

Ἐγώ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Προσίζετε, μὴ θελήσατε νὰ μοῦ εἰπῆτε
ὄχι, διότι θὰ τὰς διαφύση ἢ ταραχῆ σας, τὸ
βλέμμα σας, τὰ δάκρυά σας ἴσως. Θὰ μ' ἐρω-
τήσατε διατὶ ἐνδιαφέρομαι τόσο πολὺ, ἐγὼ,
ὁ ὅποιος τόσο ὀλίγον τὸ ἐγνώρισα. Σὰς βε-
βαιῶ ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνω δὲν εἶνε ὑπερ-
βολή. Ἐκ πρώτης στιγμῆς τὸν συνεπάθησα

καὶ ὅταν μετ' αὐτοῦ συνομιλήσῃ εἶδα πόσον
σὰς ἀγαπᾷ.

ANNA

Συνομιλήσατε μετ' αὐτοῦ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ διὰ μακρῶν.

ANNA

Καὶ τί σὰς εἶπεν;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Αὐτός; τίποτε. Ἐγὼ ἠνώησα πόσον σὰς
ἀγαπᾷ καὶ ἐπειδὴ γνωρίζω τί ἐστὶ ἀγάπη
σὰς συμβουλεύω ν' ἀφήσατε κατὰ μέρος πᾶ-
σαν ἄλλην ἰδέαν διὰ νὰ μὴ μετανοήσατε.

ANNA

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰς ἰδέας του, κύριε
Κωνσταντίνε, κ' ἐγὼ τὰς ἰδικάς μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Δὲν τὸν ἀγαπάτε;

ANNA

Ὅχι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Λύριον θὰ τὸ ἰδοῦμαι.

ANNA

Σήμερον φεύγει, ἴσως καὶ θὰ ἔρῃγε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Χωρὶς νὰ σὰς ἀποχαιρετίσῃ;

ANNA

Τίς ἡ ἀνάγκη;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὴ λησμονῆτε, ὅτι θὰ μείνω δεκαπέντε
ἡμέρας ἀκόμη ἐδῶ.

ANNA

Ἄπορῶ μαζῆ σας, κύριε Κωνσταντίνε, δὲν
μ' ἐγνώρισατε φαίνεται ἀκόμη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἴσα, ἴσα, σὰς ἐγνώρισα λίαν ἰδιότροπον
καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀπελπίζομαι.

ANNA

Δὲν κάμνετε καλῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ ἐν τούτοις ἐγὼ θὰ σὰς στεφανώσω μὲ
τὸν Θάνον.

ANNA

Οὐ, κύριε Κωνσταντίνε, κατανατᾷτε ἀνο-
πόφορος. Δὲν βλέπετε τί κίνδυνον διατρέχω
καὶ ὅμως δὲν μὲ βοηθεῖτε διόλου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὰ τί θέλετε νὰ σὰς κάμω;

ANNA

Νὰ μοῦ εἰπῆτε τί ὄρα φεύγει τὸ λεωρο-
μεῖον διὰ τὰς Ἀθήνας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καλῶ μὲ τὰ σωστά σας σκέπτεσθε νὰ πύ-
γετε εἰς τὰς Ἀθήνας; ἢ δὲν βαρύνεσθε; Θέ-
λετε νὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ φύγῃ μὲ τὰ τί-
σσερα αὐτὸν τὸν γελοῖον Ἰακωθινό; τώρα βλέ-
πετε.

ΣΚΗΝΗ ΚΗ'.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. ΒΑΣΙΑΗΣ.
ΒΑΣΙΑΗΣ

Ἄφέντη, αφέντη, πού εἶνε ὁ αφέντης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἔλα ἐδῶ, Βασιλεῖ.

ΒΑΣΙΑΗΣ

Ἦρ' ἀνθρώπους γιὰ νὰ πάρουν τὸ λιοντάρι. Ἄμ' μ' ἔστειλε ὁ εὐλογημένος στὴν Ἀθήνα· πού νὰ τρέχω ἐγὼ τώρα στὴ χώρα. Ἦρ'α τέλος πάντων πέντε παλληκάρια ἐδῶ θὰ τοὺς δώσω καὶ καλὴ πληρωμὴ....

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Γιώργης ἐδῶ εἶνε;

ΒΑΣΙΑΗΣ

Ἐδῶ, τὸν θέλεις τίποτε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἔλα ἐδῶ μαζὶ μου ἐσύ.

ANNA

Πού πηγαίνετε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μὴ σὰς μίλη, τώρα βλέπετε.

Ἐξέρχονται ἀμφότεροι.

ΣΚΗΝΗ ΚΘ'.

ANNA, μόνη καὶ εἶτα ΘΑΝΟΣ.

ANNA

Ἐπὶ τέλους ἔγομεν καιρὸν ὡς τὴν κυριακὴν· αὐριοῦ ἂν δὲν ἐννοήσῃ ὁ πατέρας ὅτι

αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ εἶνε παράλογον πηγαίνω εἰς τὴν θεῖαν μου, ἢ ὅποια δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Νὰ δὴ ἡ ὥρα· αὐτὸ μᾶς ἔλειπε μόνον εἰς αὐτὸν τὸν αἰῶνα, νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ ὁ πατέρας ὅποιοι θέλει αὐτός· καὶ ἂν ἦτο τοῦλάχιστον σὰν τὸν Κωνσταντεῖνον, ὑπομονὴ, τί νὰ γίνῃ; ὑποκύπτει κανεὶς εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς, ἀλλ' αὐτὸν τὸν κύριον, μὴ χειρότερα.

ΘΑΝΟΣ

Εἶνε μόνη.

ANNA *ἰδίᾳ*

Ὁ Θάνος. ὦ, ἄς ἡδυνάμη... ἀλλ' ὄχι, προτιμῶ νὰ ὑποφέρω.

ΘΑΝΟΣ

Πρέπει λοιπὸν νὰ σ' ἀποχαιρετίσω διὰ παντός, Ἄννα; πρέπει νὰ φύγω, ἀφοῦ ἤλθον μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μείνω;

ANNA

Ὅπως θέλετε.

ΘΑΝΟΣ

Χιλιάκις ἀπεράσιμα νὰ φύγω χωρὶς νὰ σ' ἀποχαιρετίσω καὶ χιλιάκις μετενόησα.

ANNA

Λυποῦμαι διὰ τὴν μετάνοιάν σας.

ΘΑΝΟΣ *ἰδίᾳ*

Πόθεν ἄρ' αὖ γι' ἡ τοσαύτη ἀπέχθεια; (*μεγαλοφώνως*) Ἄννα μου, καλὴ μου Ἄννα, τί σοῦ ἔκαμα καὶ εἶσαι τόσο ἀπότομος πρὸς ἐμέ; διατὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μὲ μετεχειρί-

σθης ὡς σκύβαλον, ὡς τὸν ταπεινότερον τῶν δούλων σου, διατὶ ἡ τοσαύτη πρὸς ἐμὲ ἀπέχθεια, ἡ ἀποστροφή σου, τὸ μίσος σου, Ἄννα; διατὶ; Μὴ, διότι ἐγὼ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον σὲ καὶ μόνην ἐπόθουν; μὴ, διότι ἐδόξλευσα ὡς χειρωνακὸς διὰ ν' ἀποκτήσω ὅ,τι ἀπέκτησα καὶ νὰ σοῦ τὸ προσφέρω; Τοῦλάχιστον δὲν μετενόησες ὅτι μὲ ἀπέπεμφες σχεδόν, ὅτι μ' ἐξητυλίξες ἐνώπιον τοῦ κυρίου Κλεοδήμου, τὸν ὁποῖον μόλις χθὲς ἐγνώρισα; Ἄκουσέ με, Ἄννα, εἶνε τόση ἡ ἀγάπη μου πρὸς σέ, εἶνε ἡ ἀφοσίωσίς μου τόση, ὥστε λησμονῶ τὰ πάντα, λησμονῶ καὶ προσβολὰς καὶ ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν, λησμονῶ τὴν Ἄνναν τὴν κακὴν διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν Ἄνναν τὴν καλὴν, ἐκείνην, ἣτις τοσαύτην μου ἐδείκνυε συμπάθειαν πρὸ τεσσάρων χρόνων. (*καθήμενος παρ' ἀφ' ἑῆς*) Δὲν ἔχω κανένα ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, Ἄννα· εἰς σὲ εἶχον πᾶσαν ἐλπίδα μου καὶ χάριν σοῦ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι εὐλόγως ἢ ἀκριτως ἐνόμιζον πάντοτε ὅτι θὰ σ' εὕρω ἐλευθέρην καὶ σ' εὕρισκω, Ἄννα. Δὲν ἐνθυμῆσαι τίποτε ἐκ τῶν παλαιῶν μας χρόνων; οὐδὲ αὐτὴν τὴν ἀδελφικὴν τοῦλάχιστον στοργὴν, τὴν ὅποιαν ἄλλοτε τοσάκις ἐξεδήλωσεν ἡ ψυχὴ σου; Κότταξέ με. Ἄννα... στρέψε νὰ μὲ ἴδῃς... Ἐνδοκρὺς σὲ καθικτεῖω...
(Ἐπίεται τὸ τέλος.)

Ο ΛΕΩΝ ΠΑΡΑΥΓΜΦΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΤΗΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(*186 προηγ. φύλλον) (*)

ANNA δακρύουσα

"Ω, Θεέ μου!

ΘΑΝΟΣ

Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ γίνῃς σύζυγος τοῦ γελοίου αὐτοῦ, τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ ἐγνώρισα, καὶ τὸν ὅποιον θὰ ἐρῶπιζα ἂν δὲν ἐσεδόμην τὸν πατέρα σου· αὐτὸς εἶνε ψεύστης, εἶνε ἀνάξιος σου, δὲν εἶνε δυνατόν, "Αννα, δὲν εἶνε δυνατόν. (λαμβάνων τὴν χεῖρά της) "Αννα μου.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ—Κωνσταντῖνος.—Θάνος.—Χαρμίδης.—Πολίπτας.—"Αννα.—Βασίλης κτ.

ANNA προσπαθοῦσα ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της

"Αφινέ με, Θάνε.

ΘΑΝΟΣ

Δακρύεις;

ANNA

Θάνε, σὲ παρακαλῶ.

ΘΑΝΟΣ

"Αν ἔχῃ πλοῦτη αὐτὸς καὶ σὲ θαμβόνουν,

"Αννα μου. . .

ANNA ἀναπηθῶσα

Χὰχ. . . ἄχ ἄχ ἄχ ἄ.

ΘΑΝΟΣ ἐγειρόμενος ἐκπληκτος

"Αννα μου. . .

ANNA

Τί εἶπες; ἂν ἔχῃ πλοῦτη; Χὰχ, ἄχ ἄχ

ἄχ ἄχ ἄ!

ΘΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Ἄ!, κατήνησα γελοῖος ἀλήθως καὶ μόνη ἢ ἀπάθεια μὲ σώζει πλέον.

ANNA ἰδίᾳ

Δὲν μ' ἀγαπᾷ ἀφοῦ μὲ θεωρεῖ τοιαύτην.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ΛΕΩΤΕΡΑ, ΧΑΡΜΙΔΗΣ, ΠΟΛΙΠΤΑΣ.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

"Αννα, νὰ σοῦ διηγηθῶ, κόρη μου, τί τοῦ συνείδη μὲ μίαν πανθίρα καὶ νὰ χάσῃς τὸν νοῦν σου.

ΠΟΛΙΠΤΑΣ

Μὰ ἐτοῦτο ἐδῶ, τζίγια μου, τὸ λεοντάρι δὲν εἶνε μεγάλο, εἶνε μικρὸ ἀκόμα.

ANNA

Εἶδατε μεγαλεῖτερα;

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

"Αν εἶδε λέγει;

ΠΟΛΙΠΤΑΣ

Εἶδα μὲς στὴ Χίντιαις θερία καὶ λεοντάρια ποῦ τὰ σκιάζονται καὶ τὰ βουναῖ τῆς Ἀφρικής.

ΘΑΝΟΣ προσποιοῦμενος εὐθυμία

Εἰσθε εἰς τὰς Ἰνδίας, κύριε;

ΠΟΛΙΠΤΑΣ

Δέκα χρόνους.

ΘΑΝΟΣ

Εἰς τὴν Καλκούτταν;

ΠΟΛΙΠΤΑΣ

Καὶ στὴ Καλκούττα καὶ στὴ Τζαμδίκκα καὶ στὸ Χογκόγκ.

ΘΑΝΟΣ

Δῆλα δὴ εἰς τὴν Κίνα.

ΠΟΛΙΠΤΑΣ

Καὶ μὲς στὴ Κίνα δεκαπέντε χρόνους ἤμουν· μὰ στὸ Χογκόγκ ἠμιορίρησα τριάντα χρόνους.

ΘΑΝΟΣ ἰδίᾳ

Δέκα καὶ δεκαπέντε εἰκοσι πέντε καὶ τριάντα μᾶς κάμουν πενήντα πέντε.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Μὰ θὰ εἶπῃ λοιπὸν οἱ ἐταξαίθευσαι ὅλον τὸν κόσμον.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Ἐγὼ; καὶ ἀφῆκα μέρος ἀγύριστο; Ἡμουνα στὴ Σιβῆρια ἑπτὰ χρόνους.

ΘΑΝΟΣ

Καὶ πενήντα πέντε ἐξήντα δύο.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Στὴ Τζίντιρα δέκα.

ΘΑΝΟΣ

Ἐβλομήντα δύο.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Στὸ Πεκίνο ἑντακα.

ΘΑΝΟΣ

Ἄοδοῦντα τρία.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Στὴν Ἀμέρικα ὀχτώ.

ΘΑΝΟΣ

Ἐννενηντα ἓνα.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Στὴν Πέρσια δεκατέσσερους.

ΘΑΝΟΣ

Καὶ ἑννενηντα ἓνα ἑκατὸν πέντε.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Καὶ μὲς στὴν Ἀφρική καὶ στὴν Μπεγκάληα δεκατρεῖς.

ΘΑΝΟΣ

Ἐκατὸν δεκαοκτώ.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Μὰ ὅλον τὸν κόσμον τὸν ἐγύρισες;

ΘΑΝΟΣ

Στὴν Αὐστραλίαν δὲν ἐπήγατε, κύριε;

ΠΟΛΗΤΑΞ

Πῶς γιὰ καὶ δὲν ἤμουνα ὀχτῶ χρόνους στὴν Ἀουστράλια;

ΘΑΝΟΣ

Ἐχομεν καὶ λέγομεν ἑκατὸν δέκα ὀκτῶ καὶ ὀκτῶ ἑκατὸν εἴκοσι ἑξ. Πάλιν καλά.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Τί λές, γισμά;

ΘΑΝΟΣ γελοῦν βεβιασμένως

Λέγω ὅτι μ' αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν ἔχομεν ἑκατὸν εἴκοσι ἑξ ἐτῶν ὀδοιπορίαν χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν ἡλικίαν σας, ἣτις κατ' ἐλάχιστον ὄρον εἶνε τεσσαράκοντα ἐτῶν.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Γιατί, μωρ' μάτια μου;

ΘΑΝΟΣ

Διότι ἑκατὸν εἴκοσι ἑξ καὶ σαράντα μᾶς κάμουν ἑκατὸν ἐξήντα ἑξ, εἶνε δὲ ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐταξιδεύσατε ἑκατὸν εἴκοσι ἑ. ἔτη. Τούλάχιστον ἐγὼ δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Γιαμὰ ἄς ἦνε τὰ μισὰ, γι' ἀγάπη σου.

ΘΑΝΟΣ

Καὶ πάλιν μένουν ὀγδοῦντα τρία.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Ἄς ἦνε τὸ κουάρτο, μωρὶ.

ΘΑΝΟΣ

Ἐγὼ, λέγω νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ ἐν ὀγδοῦν διὰ νὰ εὐχαριστηθοῦμεν ὅλοι.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Μωρ' γιὰ ποιὸν μὲ πέρνεις, μωρὶ; ξέρεις πῶς μ' ἓνα ξεμπάχαλο σὲ κάνω καὶ γλιπεις τὸν παπᾶ βόδι;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Φίλα μου, Πολπίτα μου, γαμπρὶ μου.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Ἄσε με νὰ τοῦ δώσω ἓνα φουσκο, μωρὶ.

ANNA

Κύριε Πολπίτα, ἐνώπιόν μου;

ΠΟΛΗΤΑΞ

Ἀρέντρα, ὄσκα, σὲ συγχωρῶ μωρὶ, τ' ἄκουσες;

ΘΑΝΟΣ γελοῦν

Ἀναμφιβόλως εἶνε τρελλόσι.

ΠΟΛΗΤΑΞ

Τ' ἄκουσες, μωρὶ;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Πῆς πῶς τ' ἄκουσες καὶ σὺ;

ΘΑΝΟΣ μειδιῶν

Τ' ἄκουσα μάλιστα.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Δόξα σοι ὁ Θεός.

ΘΑΝΟΣ *ιδία*
Ταλαίπωρος Άννα!

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ
Τό λοιπόν έλεγεσ πώς ήθουνα στην Κίνα,
α΄;

ΠΟΛΗΤΕΣ
Και να ιδής τί έκανα μιάν αυγίτσα μές
στά βουνά του Χογκόγκ.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ
Του Χογκόγκ;

ΠΟΛΗΤΕΣ
Έπήγαμε να κυνηγήσουμε λειοντάρια.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ *εκπληκτος*
Λειοντάρια, α΄;

ΘΑΝΟΣ *τη Άννη*
Και τοιαυτα θ' ακούετε έφ' όρου ζωής, κυ-
ρια Άννα.

ANNA
Αυτός είνε ιδικός μου λογαριασμός.

ΘΑΝΟΣ
Τό γνωρίζω και σās συγχάιρω.

ΠΟΛΗΤΕΣ
Ήμαστε τίσσεροι και μές στο μεσημέρι
έχασα τσι κολλεγάδες μου κ' ευρίθηκα μπρο-
στά σ' ένα ποτάμι που τό λένε .. που τό
λένε .. Μισισσιππύ.

ΘΑΝΟΣ
Όχι δά, μου φαίνεται πως κάμαντε λί-

θος, διότι πλησόν εις τό Χογκόγκ είνε ό
Σικιάν.

ΠΟΛΗΤΕΣ
Τσόκου σου! δά ξέρω γώ που ήμουνα, μόνο
σὺ που τ' άκουσες.

ΘΑΝΟΣ *τη Άννη*
Άληθώς πρέπει να φωνή κανεις την εὐ-
τυχίαν σας' δεν πιστεύω να υπάρξη άλλω-
τέρη ύψων εν τῷ κόσμῳ τούτῳ μετά την
άπόκτησιν τοιούτου συζύγου.

ANNA
Κρίνω περιττόν να σās άπαντήσω.

ΠΟΛΗΤΕΣ
Και τό κουρίζο είνε που μές στα νερά του
ποταμιού έχορίζανε οι κροκόδειλοι.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ
Κροκόδειλοι!

ΠΟΛΗΤΕΣ
Βάρκα που ναύρω; Να και μου μπαίνει
ό διαόλος μέσα μου και χόπ μία και κα-
βαλικεύω τή βράχι' ίνου κροκόδειλου.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ
Δεν τό έκαμες όμως.

ΠΟΛΗΤΕΣ
Δεν τώκαμα; Καβαλικεύω μωρ' μάτια μου
τόν κροκόδειλο και με τ' άρκουμπούζο μου
στο στόμα του σου τον πάω τον Κροκόδειλο

στη ξίρα με τά λουρία τ' άρκουμπούζου μου
για σαλιθάρια.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ
Κύτταζε, κύτταζε τόλημ.
ΠΟΛΗΤΕΣ

Και έτσι άπάνω άφ' τον κροκόδειλο σου
πετάχτηκα στην άλλη άκρη. Μά που τ'
άρκουμπούζο μου έγλύστρισε μες στην κοιλιά
του.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ
Όχι δά!

ΠΟΛΗΤΕΣ
Δε σώνει τούτο' τό κάζο που έπαθα ήτανε
μικρό σ' εκείο που κ' εκείος έσπορρίρησε. Εί-
χα σηκωμένο τ' άτσάλι, συμπάρρει και να
σου, αφέντη μου, ό κροκόδειλος ξαρτίρι μες
στα σύγνερα.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ
Πάει, χάθηκε!

ΠΟΛΗΤΕΣ
Κι' ακόμη πάει. Μά τί έκέρδεξα εγώ που
ήμουνα χωρίς άρκουμπούζο μέσα σε χιλιάδες
λειοντάρια;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ
Κατακαυμίμε!

ΠΟΛΗΤΕΣ
Κουράγιο λένω, κ' ότι βρίζει άε καταβάσει.
Άπένα έπήγα πίντε πάσα και να σου και σου
κομπάρρει ένα λειοντάρι, μά τί λειοντάρι,

πού πρέπει να ήτανε δύο φοραίς, τρείς φο-
ραίς ψηλότερο από τὸ καμπαναρίο τῶν Ἄνω
Πάντων.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἄ, δυστυχισμένε!

ΠΟΛΗΠΕΤΑΣ

Δὲν τὸ σιμάχτηκα καὶ χωρὶς ἄρματα.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Τὸ πιστεύω.

ΠΟΛΗΠΕΤΑΣ

Βγάνω, ἀφέντη μου, τὴ γιαικέτα μου, τὴ
διπλόνω σὲ τοῦτο μου τὸ χέρι καὶ καρτερῶ
τὸ λειοντάρι.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἔτσι αἶ;

ΠΟΛΗΠΕΤΑΣ

Τὸ θερίο μὲ κυττάει, μὲ κυττάει καλά,
τὸ κυττάω κ' ἐγώ.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Βίβια, τί τάχατες ἐνόμισε; γιὰ ποιὸν σ'
ἐπῆρε;

ΠΟΛΗΠΕΤΑΣ

Κοντοστῆκει γιὰ νὰ μὲ χουμήση μὲ μίας,
ἐγὼ κολόνα.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Κολόνα αἶ;

ΠΟΛΗΠΕΤΑΣ

Μία δύο τρείς καὶ χάπ μου ἀρπάχνει τὸ
διπλωμένο χέρι.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ κλονιζόμενος

Παναγία βήθη

ΠΟΛΗΠΕΤΑΣ

Εὐτὸ πού ἤθελα· γιὰμὰ τοῦ χώνω τὸ χέ-
ρι μου βαθία τρείς φοραίς, τοῦ τὸ κατεβάζω
στὴν κοιλιὰ, τοῦ ἀρπάζω τ' ἄντερα. Ἐκειὸ
λυσσάει, βγάνει αἷμα ἀπὸ τὸ στόμα του, μὰ
ἰνσόμα ἐγὼ πού μὲ ξέρουσε οὐλα τὰ θερία
τοῦ κόσμου, τραβάω, τραβάω, τραβάω τὸ
χέρι μου, καὶ νά σου, ἀφέντη μου, τὸ λειον-
τάρι ἀπ' τὴν ἀνάποδη μερὶα σὰ σκαλτσούνι.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ ἐκκληκτος

Ἡρακλῆς!

ΠΟΛΗΠΕΤΑΣ

Ἰντάντο ἐκειὸ ἦτανε λειοντάρι, ὄχι σὰν
κ' ἐτοῦτο τὸ φωρίμι.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Καταλαμβάνεις ἐσὺ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα Θάνε;

ΘΑΝΟΣ γελωρ

Τὸ καταλαμβάνω.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Μὲ τὰ χέρια του, ἀντίκρου ἀντίκρου μὲ τὸν
λέοντα. Παναγία μου νὰ μὴν τὸν ἰδῶ ποτέ
μου! Οὐ εἶμαι καὶ τελειωμένος. Φαντάσου,
Θάνε, νὰ ἰδῆς λέοντα ἐμπρὸς σου. Ἄγχαλὰ
ἐσὺ εἶσαι γενναῖος, τὰ ἴδια θὰ κάμης.

ΘΑΝΟΣ

Ἐγὼ; ἀπατᾶσθε· ἐγὼ θὰ τὸν ἀφήσω νὰ
μὲ φάγη.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἦχι δὰ, καὶ δὲν θὰ παλαίσης; δὲν θ' ἀν-
τισταθῆς.

ΘΑΝΟΣ

Πρὸς τί; μόνος ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ κύριος
ἀπ' ἐδῶ, δύναται νὰ κατορθώσουν αὐτὰ τὰ
πράγματα.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Στάσου νὰ σὲ ἰδῶ,
φιλε μου· μέγας ἀνθρώπος εἶσαι· (παρατη-
ρῶν τὰς χεῖρας του) Μ' αὐτὰ τὰ χέρια λοι-
πὸν τὸν ἔραγες! Ἡρακλῆς!

ΘΑΝΟΣ

Ὅταν γίνῃ ὁ γάμος σας νὰ τὸν βάζετε
νὰ διηγῆται τοιαῦτα πράγματα καὶ σεις νὰ
περιφέρεσθε μὲ δίσκον διὰ νὰ συνάζετε χρή-
ματα· θὰ κερδήσετε πολλά.

ANNA

Θὰ τὸ κάμω διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Ὁ λέων βρυχᾶται.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Μπρρρρρρρ.

ΠΟΛΗΠΕΤΑΣ προσποιούμενος βῆχη

λμ. χμ. χμ.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ἄχ, Θάνε μου, παιδί μου, μάτια μου, πότε
θὰ τὸ πάρης, παιδί μου;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ ἰδίᾳ

Μὰ τὸν Ἅγιο ἰ μου κόβγει τὸ αἷμα αὐτὸς ὁ διάολος.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Πότε, παιδί μου;

ΘΑΝΟΣ

Τώρα ποῦ θὰ κατέβω εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ στείλω ἀνθρώπους νὰ τὸ πάρουν.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Ναι, παιδάκι μου, ἂχ, τρέμουν τὰ πόδια μου ἀκόμη. Πολπέτα μου, Πολπέτα μου, τί ἔδινε νὰ εἶχα τὴ δύναμί σου. Ἄμ' ἐκείνη τὴν πανθέρα, Παναγία μου! Νὰ σοῦ εἶπῃ, Ἄννα μου, τί τοῦ συνέβη μὲ μιά πανθέρα, καὶ νὰ χάσῃς τὸ νοῦ σου.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ἐκεῖ ὁ δὲν ἦταν τίποτος· σόλιτο κυνηγι. Τὴν τίγρη εἶνε ὅτι κι' ἂν πῆς. Ξέρετε πῶς κυνηγᾶνε τὴν τίγρη μὲς στὴ Μπαγκάλη; Εἶσαι ἄ καβάλλο, κ' ἐκεῖ ποῦ γκαλοπάρει τὸ ἀλογό σου γλίπεις τὴν τίγρη ποῦ χορεύει παίζοντας μὲ τὰ βουνά. Σπιρουναίξεις τὸ ἀλογό σου, γιὰ μὰ τρέχεις, κ' ἐκείνη σὲ πέρνει ἀπὸ πίσω· σὲ κυναγεί σὲ κυνηγεί καὶ σὲ φτάνει. Ἐγὼ ἐτότενες γελῶντας τρίχω. Ἡ τίγρη ἀρπάχνει τὴν οὐρὰ, τρώει τὰ πισηνὰ τοῦ ἀλόγου μου, τρώει, τρώει καὶ τρώει ἀχόρ-

ταγα· τρώει τὴν κοιλιά τοῦ ἀλόγου μου καὶ ντύνεται τὴ σέλα· ἐγὼ τότενες σφίγγω τὰ γόνατα κ' ἡ τίγρη πέρνει ὄρεξι καὶ τρώει τρώει τὸ λαιμό καὶ τὸ κεφάλι καὶ πέρναι στὸ στόμα τῆς τὰ σαλιθάρια· γιὰ μὰ τινάζεσαι μία καὶ στρώνεσαι σὰν Παταγῶνας τῆς Ἀουστράλιας ἀπάνω τῆς καὶ φέρνεις ἀντὶ τοῦ ἀλόγου σου τὴν τίγρη χορτάτη μὲς στὸ σταῦλο. Νὰ κυνηγι.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ ἰδίᾳ

Σὰν κομματί ἀπίθανον μοῦ φαίνεται τὸ πρᾶγμα.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ἔτσι κυνηγᾶνε, ψυχούλα μου, τὴν τίγρη τὴν Μπαγγάλης.

ΘΑΝΟΣ εἰς τὴν Ἄννη κρυφίως

Ἄννα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πάρῃς αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον.

ANNA

Πῶς εἶπατε;

ΘΑΝΟΣ

Δὲν δύναμαι νὰ πιστεῦσω ὅτι σκίπτεται ἀκόμη νὰ κάμῃς τίποιο πρᾶγμα.

ANNA

Εἶσθε πολὺ ἀπατημένους.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Δὲ φουμάρετε γιὰ μὰ νὰ σοῦ δώσω ἀπὸ τὸν καπνὸ μου;

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Εὐχαρίστως, φίλε μου· θὰ ἔχῃς πολιτικὸν καπνόν.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ δίδων αὐτῷ τὴν καπνοσακούλαν τοῦ

Πρώτης.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Τί εἶνε τοῦτο;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Ἡ καπνοσακούλα μου.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Αὐτὸ καπνοσακούλα; Μὰ διάβολε! πρῶτη φορὰ ποῦ βλέπω τίποιο καπνοσακούλα· αὐτὸ εἶνε ἀγκάθι.

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Εἶνε τρίχα γιὰ μὰ, τρίχα εἶνε.

ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

Πῶς εἶνε τρίχα;

ΠΟΛΗΤΕΑΣ

Μιά νυχτὴ, ἀπὸ κείνας ποῦ τὴν σκιάζονται καὶ οἱ πεθαμένοι ἀκαθάλλο ἐβγήκα μὲ μία γκαμήλα γιὰ νὰ μὲ τρομάξουνε καὶ οἱ διαόλοι τῆς νύχτας καὶ μία καὶ δύο καὶ νὰ με μὲς στὴ μέση τῆς ἔρημος. Ἐκανε μία βροχὴ κ' ἔνα χαλάζι ποῦ χάλαε ὁ κόσμος, ποῦ μὰ τὸ Θεὸ ἂν ἤτρουνα μὲς τὴν Ἀθήνα οὔλοιο θὰ πνιγόσαστε. Τὶ μουκρητὸ καὶ τὶ

ἀστραψίαις. Μὰ ἐγὼ ποῦ καρρὶ δὲν μοῦ καίε-
ται σὲ τίτοιαις περιστάσαις κοντινοῦάρω τῆ
βούγα μου βλέποντας τὸ φεγγάρι. Μὲ μίαις
γλέπω μία λάκκα, ἀκούω ἕνα μουγκρητὸ καὶ
τί ἦταν; Ἐνα κομμάτι βουρὸ ἔσπασε ἀπ' τὸ
φεγγάρι κ' ἔπεσε κάτω σὺν τ' ἀστρα ποῦ
πέφτουνε. Τὸ γλέπω καλά, τὸ γλέπω καὶ τί
εἶδα ἀπάνω; ἕνα σκαντζόχερο ποῦ ἐκούει
τ' αὐτία του. Τὸν ἐποστάρησα, βγάνω τ' ἄρμα
μου καὶ τοῦχω μία ορπαρίζ. γιὰ τί σοῦ
κομπάρησε; Ἐνα θοριό ἀπὸ κειτὰ ποῦνε
μὲς στὸ φεγγάρι καὶ πρέπει νὰ λείπουνε ἀπὸ
τῆ γῆ ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ὁ Ἄβρᾶμ παν-
τρεύτηκε τὴν Εὐα. Ἐτσι γλέποντας βγάνω
τὸ σταλέτο μου, γιὰτὶ ἀκόμη ἐγύρευε νὰ χου-
μίση, καὶ νὰ σοῦ το κάτω. Ἰσοῦμα ἀπὸ τὸ
κορμί του πρέπει νὰ ἐφάγανε πεντακόσαις
χιλιάδαις λύκοι, ἀκούδες, λιοντάρια, ἀετοὶ
καὶ σπουργίταις, κ' ἀκόμα, μὰ τὴν ἀγάπη μας,
πρέπει νὰ τρώνε. Ἐγὼ γιὰ μεμύρια ποῦ τὸ
σκότωσα ἐπράδηξα μία τρίχα, τὴν ἐκοψα σὲ
δέκα κομμάτια κ' ἔκανα δέκα καπνοσακού-
λαις Ἐπὸ μία τρίχα τοῦ θεοῦ εἶνε τοῦτο
ποῦ γλέπεις.

ΧΑΡΜΙΑΝΕ ἔκπληκτος

Μία τρίχα; (ἰδίᾳ) Παράξενον πρᾶγμα. Τὶ
εἶδους ζῶον εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔχει τόση χονδρὴν
τρίχα;

ΠΟΛΗΤΑΣ

Δὲ μοῦδαίεις γιὰμὰ τῆ σπηλιὰ ποῦ μοῦ-
λαγας.

ΧΑΡΜΙΑΝΕ

Τώρα εἶνε ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος· πη-
γαίνομεν μετὰ τὸ πρόγευμα.

ΠΟΛΗΤΑΣ

Κι' ὡς πόσας γιάρβαις εἶνε;

ΧΑΡΜΙΑΝΕ

Οὐ, εἶνε πολὺ βαθειὰ, μὰ τοῦτο δὲν ἔχει
νὰ κἀνη τίποτ'· τὸ περίεργο εἶνε ἡ ἤχῃ ποῦ
ἔχει.

ΠΟΛΗΤΑΣ

Ἦχῷ; τί πάει νὰ εἶπῃ ἤχῳ;

ΧΑΡΜΙΑΝΕ

Νὰ ἡ ἤχῃ. πῶς τὴν λέγουν; Ἄς παρα-
δείγματος χάριν, Πολπίτα καὶ ἡ ἤχῃ ἀπαντᾷ:
Πάτα.

ΠΟΛΗΤΑΣ

Ἄ ὁ ἀντίλαλος· μὰ ἴμιλα ρωμαίικα νὰ σὲ
καταλάβω. Ἐχω ἀκούσει ἐγὼ τὸ ἀντίλαλο
τοῦ Γεχεράνης ποῦ ἔμεινε μὲ στόμα χαστη-
σμένο.

ΧΑΡΜΙΑΝΕ

Ἐτσι αἶ;

ΠΟΛΗΤΑΣ

Στὴν Γεχεράνη, φίλοκο μίλο, εἶνε μία σπη-
λιὰ ποῦ λὲς ἕνα λόγο καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα
μῆνα ἀκούς τὸν ἀντίλαλο.

ΧΑΡΜΙΑΝΕ ἔκπληκτος

Ἐνα μῆνα;

ΠΟΛΗΤΑΣ

Τὸ χειμῶνα, καὶ θυτὸ καλοκαίρι.

ΧΑΡΜΙΑΝΕ ἰδίᾳ

Ἄ, μὰ τοῦτο πλέον δὲν τρώγεται.

ΠΟΛΗΤΑΣ

Γιὰμὰ δὲν πᾶμε στὸ κολατοῖο, γιὰτὶ ἐμά-
νανε τ' ἀντερὰ μου χορσίονα.

ΧΑΡΜΙΑΝΕ

Νὰ πᾶμε νὰ πᾶμε. (ἰδίᾳ) Τὶ διάβολο φτυ-
ταίς εἶν' αὐταίς; (Μεγαλοφώνως) Πάρε, κέρη
μου, τὸν βραχίονα τοῦ κ. Πολπίτα.

ANNA

Μάλιστα, πατέρη.

ΠΟΛΗΤΑΣ

Ἐλ' ἀγάπη μου, ἀφέντερ μου.

ΧΑΡΜΙΑΝΕ

Πᾶμε, θάνε.

ΘΑΝΟΣ

Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω, κύριε Χαρ-
μίδη.

ΧΑΡΜΙΑΝΕ

Ἄν θὰ καθήσας νὰ φάγης;

ΠΟΛΗΤΑΣ

Κάττα, τζόγια μου, νὰ σὲ χαρῶ, ἐγὼ σ'
ἐσυχώρεστα, μωρέ.

ΘΑΝΟΣ

Κυρία Ἄννα, χαίρετα.

ANNA ψυχρῶς

Σὰς προσκυνῶ.

ΘΑΝΟΣ

Χαίρετε, κύριε Πολίτευτα.

ΠΟΛΗΤΗΣ

Ἄντιο, ἀντίο, μάτια μου, ἀντίο, ψυχρῶ-
λα μου.

ΘΑΝΟΣ ἀνερχόμενος

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι σὰς ἀξίξει.

ΠΟΛΗΤΗΣ

Αἰ, τί λόγος.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ συνοδεύων τὸν θάνον

Νὰ σταίη, παιδί μου, νὰ τὸ πάρης τὸ
λεοντάρι. Ἄχ! Θάνα μου, νὰ χαρῆς ὅ,τι
ἀγαπήσι.

ANNA δακρύνουσα

Φεύγει; . . .

ΘΑΝΟΣ

Τώρα ἀμείψω.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ναί, παιδάκι μου.

ANNA ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της, ἰδίᾳ.
Φεύγει!

ΣΚΗΝΗ ΑΔ'.

ΘΙ ΛΗΩΤΕΡΩ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, ΒΑΣΙΛΗΣ.

Εἰσέρχεται ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ
Βασίλης ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς βιά-
λοντες κρουνὰς, ἀπελπισίας καὶ χειρο-
νομιο ὄντες.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ καὶ ΒΑΣΙΛΗΣ

Βοήθεια, βοήθεια, τὸ λεοντάρι ἐσπασε τὰ
σίδερα καὶ τρίχει . . .

ΧΑΡΜΙΑΗΣ περιτρέχων τὸν κῆπον

Ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ. . .

ΘΑΝΟΣ ἐπιστρέφόμενος

Τὸ λεοντάρι;

ΠΟΛΗΤΗΣ φεύγων δραμαίως

Ἄ! Διονύσι μου καὶ Χριστὶ μου καὶ Πα-
ναγία μου.

ANNA ἔντρομος

Θεὶ μου, τὸ λεοντάρι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ καὶ ΒΑΣΙΛΗΣ

Νάτο, ἀπὸ ἐδῶ ἔρχεται, μᾶς ἔραγε! . . .

ΧΑΡΜΙΑΗΣ συγκρουόμενος μετὰ

τοῦ Πολίτευτα

Μ' ἔραγε. . .

ΠΟΛΗΤΗΣ

Χριστοῦλη μου, ἐχάθηκα.

Πίπτουν ἀμφότεροι χαμαί.

ΘΑΝΟΣ τρέχων καὶ ἐταγκαλιζόμενος

τὴν Ἄνναν

Ἄννα μου.

ANNA

Θάνα μου, σῶσε με.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Παναγία μου, μοῦ ἔραγε τὸ ἓνα ποδάρι

ΠΟΛΗΤΗΣ

Ἄγιε μου, Ἄγιε μου, βόηθα με.

ΘΑΝΟΣ

Ποῦ ἐπῆγε;

ΒΑΣΙΛΗΣ ἀπαθῶς καὶ ἀφελῶς

Ποῦ νὰ ἐπῆγε, κύριε Κωνσταντῖνε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ γελῶν

Χῆχ, ἄχ, ἄχ, ἄ. . . Πουθενά.

ΘΑΝΟΣ

Πῶς;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἦτο τέχνασμα.

ANNA

Τέχνασμα;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Διὰ νὰ κατορθώσω αὐτὴν τὴν σκηνὴν, τὴν
ὁποῖαν καὶ κατορθώσω.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Μοῦ ἔραγε καὶ τὸ ἄλλο. Ἄ. . . ἄ. . .

ΠΟΛΗΤΗΣ

Βόηθα με, Σκοπιότισσα. . . .

ΘΑΝΟΣ

Εἶσαι εἰς τὴν ἀγκάλην μου, Ἄννα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ θὰ μείνη, φίλε μου.

ΘΑΝΟΣ

Θὰ μείνης, Ἄννα;

ANNA

Αἰωνίως.

— — — — —